

De tramontsporing te Leiden. — De tentoonstelling te Parijs. — Hoe een schilderij „gemaakt” wordt. — Bedrijfsautomobielen. — Een schroeflooze boot. — De Ford Luchtvrachtdienst tusschen Detroit en Chicago.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

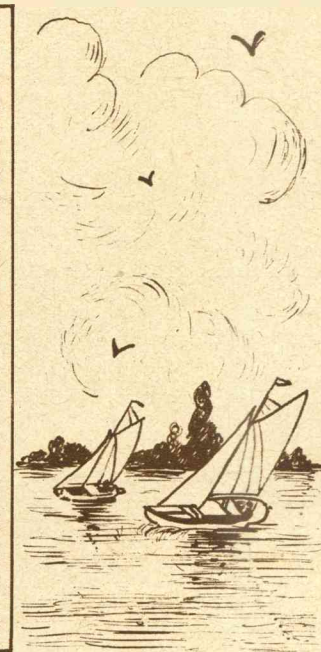
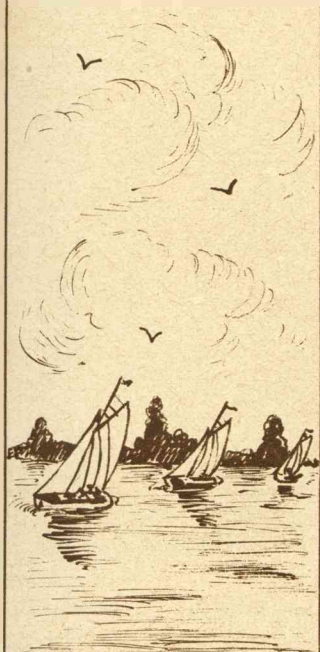
PANORAMA

No. 49 (23) 12^{DE} JAARGANG
4 Juni 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer bonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

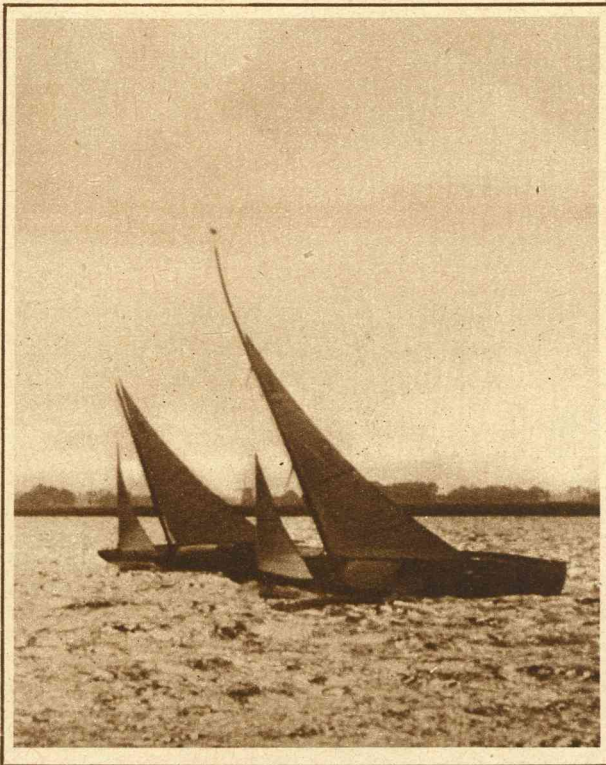
De Nationale Zeilwedstrijden op het Alkmaardermeer



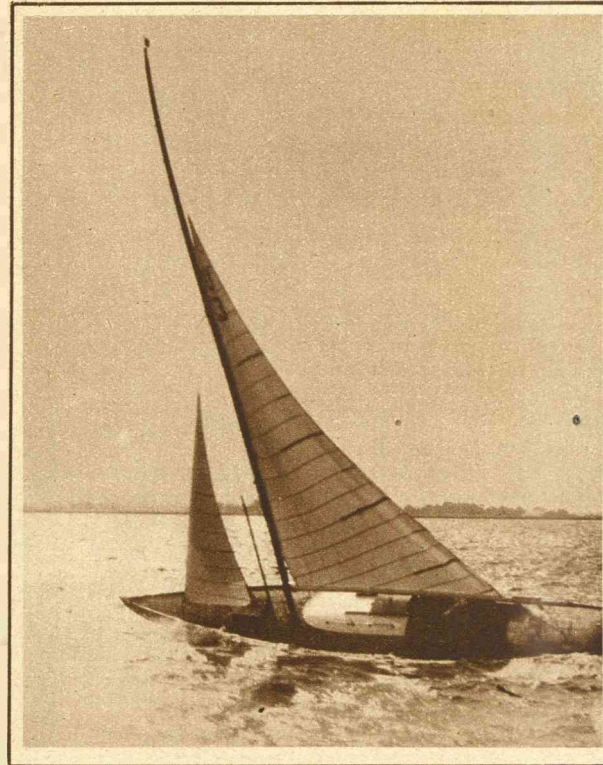
Ter gelegenheid van het eeuwfeest van het N. H. Kanaal werden er de beide Pinksterdagen op het Alkmaardermeer internationale Zeilwedstrijden gehouden, georganiseerd door de Zaanlandsche Zeilvereeniging. — Hierboven: de start van de twaalf voets jollen.



Een der deelnemende 45 M²-booten (C-klasse) in de race.



Twee rivalen in de 45 M². (U-klasse).



De winnaar in de 45 M². kruiserklasse.



De start van de 45 M². kruiserklasse.



De twaalf voets jollen bekampen elkaar.

HOE EEN SCHILDERIJ „GEMAAKT” WORDT



Kaketoe. — Schets.

Op de schilderij, die naar aanleiding dezer schets is gemaakt (zie foto hiernaast), is de bladerachtergrond vervangen door een Perzisch-tapijtmotief.

Hoe een schilderij gemaakt wordt?

Wel, doodeenvoudig! Ge neemt een stuk geplamuurd linnen, besmeert het net zoo lang met verf totdat het iets voorstelt, zet het in een lijst en verkoopt het voor den civielen prijs van f 20.000.—, of zooveel meer of minder als ge er voor maken kunt.

Na dit veelbelovende begin dien ik U echter ook te zeggen op welke wijze gij U op het lucratieve baantje van kunstschilder hebt voor te bereiden alvorens ge de wereld gaat overbluffen met uwe meesterwerken.

Ge begint dan met op niet te laten leeftijd naar eene waarzegster te gaan, om u de toekomst te doen voorspellen. Vindt deze juffrouw, dat ge voor artist in de wieg zijt gelegd (dat ziet zoo'n mensch direct) dan spoedt ge u onmiddellijk naar een schilder-kunstenaar die in het métier doorkneet is en werpt u met volle borst op de Kunst met 'n hoofdletter. Doch háást u 'n beetje! Want er is tegenwoordig bepaald dringende behoefte aan kunstschilders en hoe eerder ge iets kunt presteeren, hoe beter.

Mocht ge inmiddels reeds een goede positie bekleden en de kunstbaci u te pakken krijgen — laat varen dan je baan, je positie, je bekrompen bestaan en wijdt u aan de heilige Khunst die u roept, die u wenkt, die u lokt naar haren hemel van roem, glorie en onsterfelijkheid! Koop doek, verf, kwasten en een ezel nog grooter dan ge zelf bent, zet een deukhoed op met breeden rand, slinger een das van 1.75 M. om je nek en wandel met opgeheven hoofd in het rijk der kleuren en lijnen! Doch maak — ik herhaal het — vooral wat voort alsjeblieft; het land, de wereld, het heelal schrééuwt letterlijk om kunstenaars; waarom zoudt gij dan dralen, gij achterstallige doener? Ja, waarom, zeg? En vergeet vooral niet om inderhaast nog een meisje te trouwen dat óók artistieke bevliegingen heeft en deze openbaart in een gekke bloes, een idioten rok en blauwe kousen met dubbele hielen. Houdt uw geslacht in stand, het geslacht der kunstenaars; de wereld wacht op uw daden!

De allereerste beginselen dezer kunst kunnen heel eenvoudig zijn. Men koopt op de markt een prentbriefkaart van 2 cent (1 cent is ook goed), trekt die met verf uit 'n doosje van 10 cent over op een stukje postpapier en laat het dan aan den loopknecht, het werkmeisje en het zoontje van de groentevrouw zien; die zullen allemaal roepen: „hè, hoe mooi!” en het eerste succes is daar.

Maar nu — alle gekheid op 'n stokje en in volen ernst het volgende.

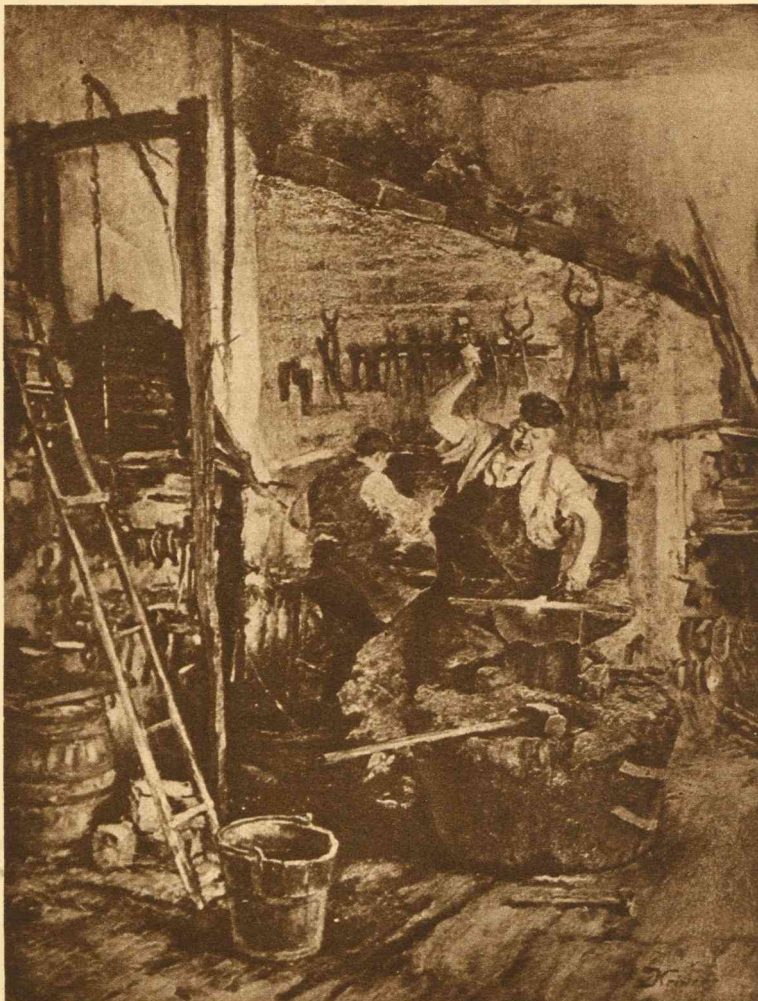
De gewone materiele gang van zaken bij het maken eener schilderij is de volgende:
Men spant geplamuurd schilderlinnen op een z.g.

spieraam, stelt dit op een staanden ezel, schetst er eerst met houtskool, daarna met potlood en ten slotte met verdunde verf het gekozen onderwerp op; zet daarna den opzet in licht en bruin verder op het doek, om na het drogen het eigenlijke schilderen voort te zetten in tinten die krachtiger zijn dan later de schilderij moet worden en die men de *grond-* of *doodverf* noemt. In dit stadium wordt het doek, dat tot nog toe niet geëncadreerd was, in een z.g. *paslijst* geplaatst, die later vervangen wordt door een nieuwe omlijsting. Nu kan de schilder vrij uit van zijn welvoorzien palet gebruik maken en hij werkt dan ook, met de noodige tusschenpoozen voor het drogen der verf, met vaardige hand voort totdat . . . ja, het is haast te gek om het te zeggen — totdat de schilderij



Potloodstudie voor „De Smidse” van Jos Kriwer.

(Men ziet dat de actie in deze direct naar het leven geteekende mannen veel feiler is dan die op de afgewerkte schilderij. — Zie de foto hieronder).



De Smidse.

Naar de schilderij van Jos. Kriwer.



Kaketoe

Naar de schilderij van den schrijver van het artikel „Hoe een schilderij „gemaakt” wordt.”

klaar is en hij er zijn naam onder zet. Nu volgt een voorloopige *vernissage* met *uithaalverniss*; het eigenlijke vernissen mag eerst vele maanden later plaats hebben.

Nu is het de vraag maar: wie zet zich vóór dien schilder-ezel; wie zal dat doek beschilderen?

We willen aannemen dat het een ervaren meester is, die zoowel in figuur als in landschap enz. uitmunt en dus in staat geacht kan worden dat onnoozele stuk linnen tot een kunstwerk van waarde te maken; zoiets als Rockefeller, die een strookje papier in een *chèque* van 'n miljoen omtoovert.

Het allereerste begin van een schilderij dan is, dat de kunstenaar hetzelfde op een gegeven oogenblik *in den geest aanschouwt*, geheel zóó als hij het zal willen schilderen. Men noemt dit de *conceptie*. Naar deze conceptie gaat hij schetsen, uitwerken, met slechts zeer geringe wijzigingen. Komen er menselijke figuren in voor, dan zal hij deze op zijn studies zooveel mogelijk naar de in zijn geest geziene weergeven. Zoodra nu zijn ontwerp op het dichtst het concept benadert, zal de schilder er op bedacht zijn, rond te zien naar *levende modellen* die voor zijn figuren poseeren moeten, hetzij menschen of dieren; de *entourages* zal hij naar bestaande modellen in de natuur schetsen. Tal van *vóórstudies* zullen gemaakt worden en eerst dan gaat de artist er toe over zijn doek onder handen te nemen. Omgeven van zijne voorstudies, zijne modellen en tal van andere gegevens, tijgt hij aan den arbeid en weldra ziet de verbaasde toeschouwer hoe de schilderverven zich omzetten in een schitterend kunstwerk, de roem des meesters, de vreugde der beschouwers.

Van den hak op den tak springende, gaan we nu eerst eens na welk materiaal de schilder voor zijn métier gebruikt.

In de eerste plaats *verf* natuurlijk.

Maar — alle verf is nog geen verf.

Er zijn vele kleuren, die, hoe fraai op zichzelf ook, zich niet laten mengen, zonder een mis kleur te geven, gelijk dit ook wel met der menschen huwelijks het geval is: meneer goed, mevrouw goed, doch samen deugen ze niet.

Een voorbeeld: Geel en blauw geven groen. Doch er zijn gelen en blauwen genoeg die in plaats van groen, een akelig grauwe geven. Het juiste geel en het juiste blauw daarentegen (b.v. cadmium en coeruleum of cobalt) laten zich wel degelijk tot schitterende groenen mengen.

Zoo gaat het ook met de combinaties geel en rood = oranje; blauw en rood = violet (alleen in waterverf) enz.

De leek noemt alles groen wat groen is; ook het gras.

Maar het geoefende oog van den schilder onderscheidt in een plekje gras tal van nuances, van

het lichtste stroogeel tot het diepste smaragd, alles zich oplossend in een levend, vibreerend weefsel van groen, waarvan de gevoelige schildering ons oog zoo weldadig aandoet.

Om een Hollandsch blauwen hemel te schilderen, zal hij zoo maar niet een tube blauw op z'n doek uitknippen, doch op zijn palet met zorg en gevoel mengen: wit, cobalt-, ultramarin- en berlijnsch blauw; geel oker, jaune brillant, kraplak en misschien nog een paar tikjes van iets anders.

De schilder duidt de tinten, die hij in de natuur waarneemt, dikwijls aan met de verven van zijn palet; b.v. de kleur van een stroo-hoed, z.g. bloemkool, bestaat voor hem uit wit, Napelsch geel, oker; de schaduwen met wat omber en ivoorzwart verdicht. Een frisch gelaat ziet hij samengesteld uit een mengsel van wit, terasienna, oker, kraplak, cobalt, cadmiumrood enz.

Al het bovenstaande, plus nog veel meer, weet natuurlijk elk kunstschilder. Daarom is het juist zoo verwonderlijk dat er altijd nog zijn die zich bezondigen aan eene grove verwaarloozing van het *métier*, het eigenlijke handwerk der schilderkunst.

Is het niet opvallend, dat schilderijen die honderden jaren oud zijn, er nu nog uitzien alsof ze eerst gisteren vervaardigd waren, terwijl vele meesterwerken uit de laatste halve eeuw reeds thans tot ruïnes zijn geworden, doordien hun makers — eerste Hollandsche kranen — geen acht hebben geslagen nòch op de kwaliteit der gebruikte verven nòch op het behoorlijk mengen dier verven.

Een groot aantal meesterstukken uit de z.g. Barbizonsche periode zijn binnen betrekkelijk korten tijd te gronde gegaan, doordien hunne makers zich bediend hebben van eene verleidelijk mooie bruine verfsoort, *bitum*, genaamd, welke kleur al het andere werk ondermijnd



Snel olieverskrabbeltje
Morschpoort, Leiden.

en verdonkerd heeft. In het Museum Mesdag weet men hiervan mee te praten.

Sommige schilders hebben doeken, die hen niet bevielen, overschilderd met nieuwe onderwerpen! Ga je gang maar!

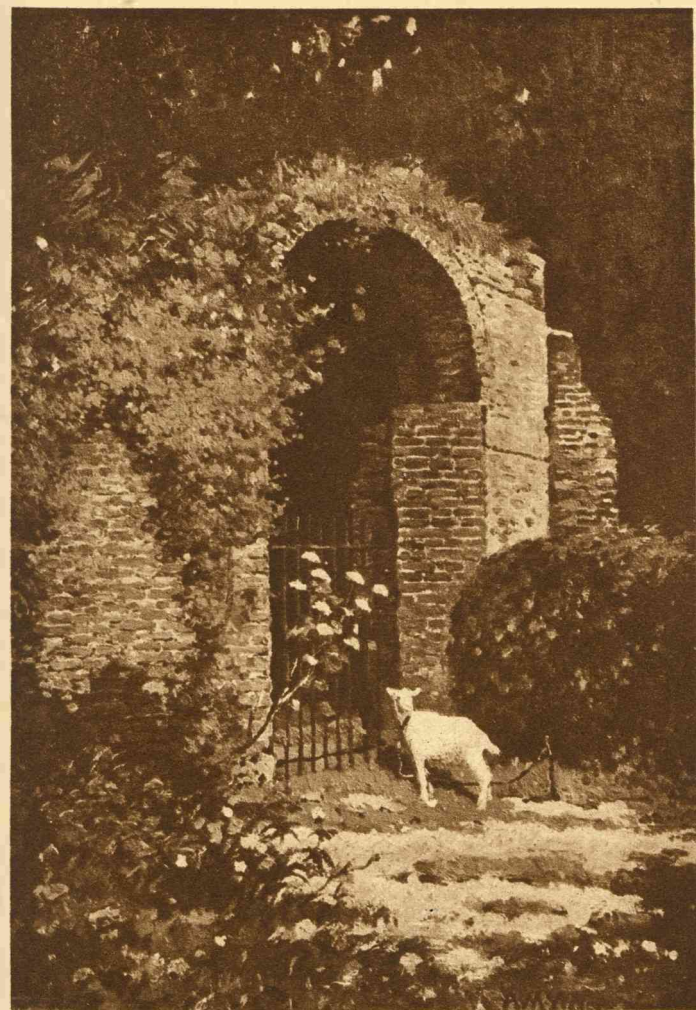
Eén onzer grootste winterlandschapschilders hield zich in het begin zijner loopbaan, toen hij nog bezig was z'n eerste miljoen te verzamelen, onledig met het produceeren van zomerlandschappen; totdat hij in een buitengewoon helder oogenblik meer voor de winterkou begon te voelen, wat z'n geluk was. Daar hij nu in die zuinige en spaarzame dagen enkele „Zomers” in zijn atelier had staan, die hij nòch verkoopen, nòch renteloos kon laten staan, metamorphoseerde hij deze „zomers” in „winters” door ze te overschilderen met massa's loodwit, wijngaardzwart, oker, vanDyckbruin, indigo, enz. enz. Het effect was verrassend! Maar nòg verrassender moet het voor de(n) latere(n) eigenaar(s) dezer tableaux zijn geweest, toen ze, door de krakende sneeuw heen, de malsche grashalmpjes en grazende koetjes van het vroegere zomergezicht zagen te voorschijn komen.

Vele eerstelingen van den beroemden stedschilder Klinkenberg bezweken reeds op jeugdigen leeftijd aan de splijziekte; doordien de schilder de eerste toetsen veel te pasteus opzette en hij zijn werk veel te vlug verniste, barstte de verf op bedenkelijke wijze. Nauwelijks was de meester deze dwaling te boven, of hij begon, ter verhooging zijner zoneffecten, *Indisch geel* of *Schiegeel* te gebruiken; het onvermijdelijke gevolg was dat dit geel volkomen uit de schilderij *verbleekte* en er slechts een schraal winterzonnetje overbleef. Het grootste deel van zijn oeuvre is echter zoowel artistiek als technisch volkomen in orde gekomen.

Er zijn tal van ficties omtrent het kunstenaarsleven in omloop.

Een der oudste is, dat een schilder — meer speciaal die uit den tijd van Jan Steen, v. Ostade enz. — de mooiste werken schiep als hij dronken was. Dit is natuurlijk 'n bakerpraatje; niemand kan een goed schilderij maken als hij een stuk in z'n kraag heeft. Probeer het zelf maar eens. Een andere fictie is de bijna spreekwoordelijke onfortuinlijkheid der beeldende kunstenaars. Natuurlijk zijn er ten allen tijde luie en vadsige jongelieden geweest, die meenden dat ze gemakkelijk aan den kost konden komen door met een verkwastje over een lapje linnen te penseelen, welk balletje niet altijd opgaat. Eene andere categorie van artisten bestaat uit menschen, die flink gestudeerd, hard gewerkt hebben en mooi werk leveren, doch geen koopmanschap genoeg hebben om hunne kunstproducten aan den man te brengen. Ten slotte blijft er echter nog een *groot percentage* van kunstenaars over, die het door hun beroep zeer goed hebben. Het is met alles zoo: de een heeft geluk en fortuin, de ander niet. De fictie van de *kleeding* van den artist: lange haren, flambardhoed, fluweelen buis, flodderdas met sleep enz. is reeds eenigszins verbleekt. Onze hedendaagsche schilders onderscheiden zich naar het uiterlijk niet meer van andere heeren! 'n Enkele kwibus moge zich nog te buiten gaan aan de eene of andere excentriciteit, doch daarbij blijft het ook. Tegenover al die ficties staat echter ééne groote werkelijkheid, n.l. dat het kunstenaarsleven, ondanks zijne vele decepties, een ideaal leven is.

Onze kunstenaars hebben ten allen tijde vervuld, en vervullen nog, de heerlijke taak den roem van hun Vaderland hoog te houden, zonder hierbij zich door vreemde invloeden te laten beheerschen, doch een uitsluitend Hollandschen geest in hun werken tot uiting te brengen.



Ruïne

Naar de schilderij van den schrijver.



„Memento Mori”

Naar de schilderij van A. M. Visser v. Weeren. (Het motief is ontleend aan de bekende ruïne van Valkenburg. De monnik komt niet op de studie voor; deze is later op de schilderij naar model aangebracht.)

Een gemakkelijke Spookgeschiedenis op Java, uit den ouden tijd

Oorspronkelijke schets door
JOS. MEYBOOM—ITALIAANDER

Wel, wel, wat een gebouw! En dat voor '25 pop! Is 't geen koopje, Kromo?”

De Javaansche koetsier schijnt de vraag van zijn heer niet te verstaan; hij moppert alleen op het paardje, dat voor de buggy is gespannen. En eerst als de jonge Europeaan zijn vraag herhaalt, zegt langzaam de Javaan: „Het huis van Said Joesoef heeft gebreken, *Toewan* . . .”

„Zoo, en welke gebreken? Zijn er *raja*?”

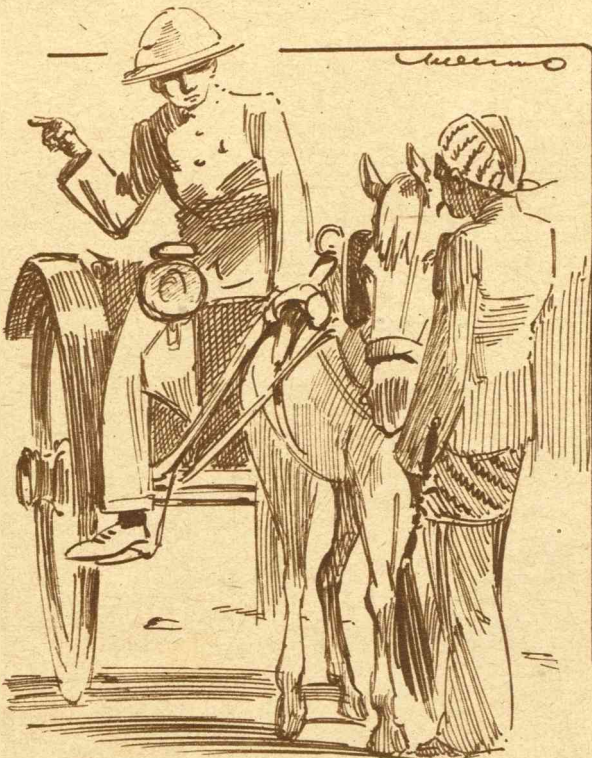
„Nee, *Toewan*, ik bedoel niet zulke gebreken. 't Huis heeft andere, die veel grooter zijn . . .” En dan gaat hij op fluisterton voort: „'t Huis is *berantoe* . . .” Hij vertelt nu ook alles, wat hij weet van het spookhuis, en daarna, bang te veel gezegd te hebben, zwijgt hij opeens.

„Een weet Said Joesoef dit alles?” vraagt Kromo's heer.

„Hij weet het, *Toewan* . . . En hij spreekt nooit over de gebreken van zijn huis . . . En toch zijn die bekend . . .”

„Maar ik vrees de booze geesten niet, en de andere heeren, die met mij dit huis zullen bewonen, evenmin,” zegt lachend de jonge man. „En jij . . .?”

„Kromo is niet zoo *berani* . . .”, *Toewan*. Hij wil niet wonen in het spookhuis. En Drono, de kokkin, en Soeroh en Siden, de jongens, zullen niet willen wonen in dit huis . . .”



De Javaansche koetsier schijnt de vraag van zijn heer niet te verstaan . . .

„Alles bang voor de *hantoes*!” vraagt nog vroolijker lachend de jonge man, terwijl hij het tuinhok opent.

Terwijl zijn heer den zeer verwaarloosden tuin doorloopt, staart Kromo hem na, mompelend en hoofdschuddend, en . . . rillende. „Ach, als de *Toewan* toch eens alles wist . . . Dat steenen werpen en al dat andere . . . En die *hantoes*, die huysden in de *Waringins* . . .”, en die bij nieuwe maan vlogen door de hooge, geheimzinnig-fluisterende *Tjemaras* . . .” die zoo heel dicht bij het huis stonden . . .”

Aan dit alles denkt Kromo. Doch de Europeaan denkt beter over het groote, nu nog zeer verwaarloosde huis. „Zou 't niet al te dwaas zijn, dit huis niet te huren?” mompelt hij. „Alleen de tuin is meer dan 25 gulden waard. En de *hantoes*? Wel, die nemen we op den koop toe . . .”

Groote verbazing teekende zich af op Kromo's bruin gelaat, toen hij een half uur later zijn heer zoo welgemoed het tuinhok weer zag uitkomen. En nog meer verbaasd was hij, toen deze er over begon, dat hij beslist het huis wilde huren. Hij, Kromo, zou zijn heer niet naar dit huis volgen. Nee, geen Javaan wilde wonen in het huis van Said Joesoef! Hieraan denkende, sprong Kromo op het achterbankje der buggy, en weer rilde hij, toen, bij het Arabische Kamp, het karretje stilhield. Kromo's heer ging naar Said Joesoef!

't Huis van Said Joesoef, dat sinds jaren als een spookhuis bekend stond, was van binnen zoowel als van buiten opgeknapt, zelfs de tuin was van onkruid gezuiverd. Natuurlijk was dit niet gedaan door de bewoners der omliggende kampongs. Nee, al het werk was volbracht door een viertal madoerezen, die nu ook op een dag de koffers en kisten het tuinhok binnendroegen, en daarna de meubelen, die op *gerobaks* . . . waren aangekomen.

Zie vervolg op pag. 8

¹⁾ Witte mieren

²⁾ Door booze geesten bewoond.

³⁾ Dapper.

te verstaan . . .

¹⁾ Spook of booze geest.

²⁾ Groote boom met lichtwortels.

³⁾ Naaldboom.

⁴⁾ Vrachtkarren.

BEDRIJFS-AUTOMOBIELEN

„Aller vite ...”

Onder dit motto begint het keurige boekje van de Citroën-fabrieken, dat voor ons ligt.

„Aller vite” is de karakteristiek van het hedendaagsche leven, de eisch van den tijd, zoo gaat de schrijver verder.

De Franschman wiens woorden wij hier weergeven, brengt wel in juiste en kernachtige taal de waarheid naar voren.

Indien ooit de tijd kostbaar is geweest, dan is hij het zeker in deze twintigste eeuw.

Niet het minst voor de zakenmensen, de industrieelen, voor hen die eenig beroep of ambt uitoefenen of bekleeden, kortom, voor allen die een werkzaam aandeel hebben in het leven. Wij zoeken daarom voortdurend naar middelen, die ons kunnen helpen in 't vereenvoudigen van onze taak. Het wordt ons vergemakkelijkt. Geniale koppen hebben ons reeds de beschikking gegeven over schitterenduitgedachte hulpmiddelen. Rappe handen hebben die gedachten uitgewerkt en ze practisch bruikbaar voor ons gemaakt.

Onder die hulpmiddelen behoort, zonder eenige kans op tegenspraak, in de eerste plaats de benzinemotor.

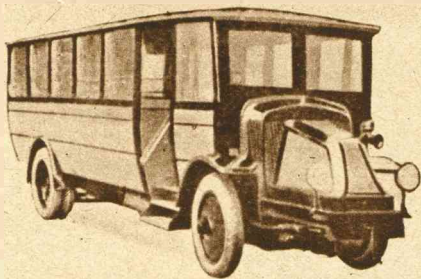
Ternauwernood kunnen we ons de maatschappij nog indenken zonder automobielen. Het is gelukkig, want in deze eeuw, waarin snel handelen een noodzaakelijkheid is geworden voor ieder, die zich voor ondergang wil behoeden, kunnen wij ze zoo goed gebruiken.

De menigte beseft dit nu langzamerhand ten volle. Het blijkt uit de groote vermeerdering, die valt waar te nemen, van het autobezit in het algemeen, zoo wel in den vreemde, als ten onzent. Het blijkt uit de sympathie die de autoriteiten blijken geven ervoor

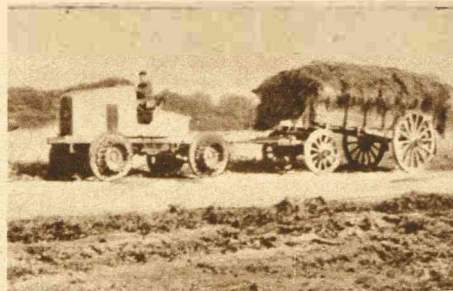
van de Fransche industrie hebben de fabrikanten ons daarom gebracht kleinautomobielen, geschikt voor het vervoer van vrachtes van 100 tot 200 kilo. De vooruitstrevende winkelier, die zich zoo'n wagentje aanschafft, behoeft geen concurrentie meer te vrezen van winkels, „bij de klanten in de buurt”; een telefoonje, een trap op de starter en, in een minimum van tijd heeft hij zijn ouden klant, die in een nieuwe stadswijk, ver van zijn zaak is gaan wonen, bediend.

Zulke gevallen zijn legio. De betrokkenen hebben het in den regel zelf in hun macht. Als zij maar met hun tijd willen meegaan. „De Cost gaat voor de Baet uit,” geldt ook hier weer.

Ook de exploitanten van vervoermiddelen, de vervoermaat-



Latil-autobus, voor 29 personen, op laag chassis met voorwiel-aandrijving.



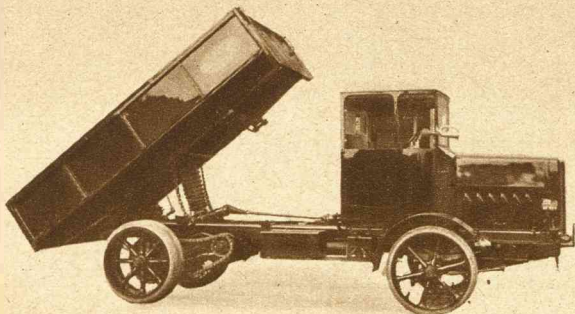
Een Latiltractor, speciaal voor den landbouw vervaardigd en op luchtbanden gemonteerd, stelt de boeren in staat het benzine-beestje ook op den weg te gebruiken. Importeurs in Nederland Snitsier en Co. Den Haag.

schappijen en sleeperspatroons, enz. hebben de zegeningen van de benzine ondervonden.

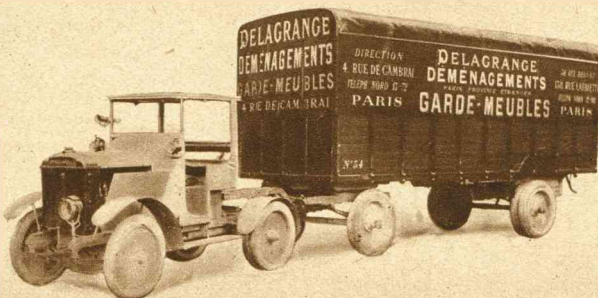
Voor hen is de groote verscheidenheid in modellen de belangrijkste factor, die ertoe aanspoort de paarden voor goed op stal te zetten. Dat wil zeggen op stal, . . . bij een ander.

Het is opmerkelijk hoe weinig paarden nog slecht worden gebruikt door deze instellingen. Maar als we de enorme voordeelen beschouwen, wordt het ons weldra duidelijk, waarom zij de viervoeters meer en meer afschaffen.

Ten eerste gebruiken zij de z.g. tractoren. Dit zijn afzonderlijke, op twee of meer wielen geplaatste motoren, waaraan een koppeling is gemaakt, die bedoeld is te worden verbonden met de eigenlijke transportwagens. Allereerst is er dus het voordeel dat men bij een groot werk met een zoogenaamden derden wagen kan rijden.

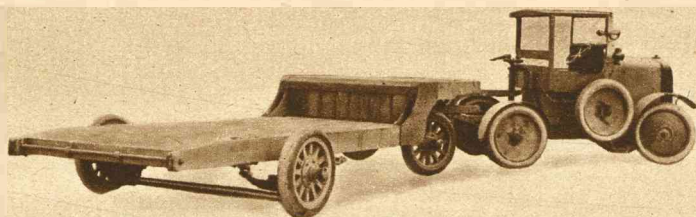


„Büssing” vrachtwagenchassis, een vijftonner, met kettingaandrijving en voorzien van een kipinstallatie die het mogelijk maakt den bak motorisch naar drie zijden om te kippen. De kipinstallatie kan eventueel ook met de hand bediend worden.



Het paard voor den wagen. — Tractor met omgebouwd verhuishagen. De Ch. & W.-tractor is voorzien van acht versnellingen.

De tractor brengt dan den eersten aanhangwagen naar de plaats waar die geladen moet worden, gaat met achterlating van dezen wagen met den inmiddels beladen tweeden bijwagen naar de losplaats, neemt daar onmiddellijk den intusschen gelosten derden wagen achter zich mee en brengt dien naar de laadplaats, waar de eerste wagen alweer gereed dient te staan. Zodoende heeft de eigenaar van den tractor met één tractor in minder dan geen tijd soms vrachten tot 15.000 en meer kilo's verwerkt, terwijl de



Chenard en Walker tractor met als aanhangwagen een z.g. sleeperswagen, waarmee door de geringe hoogte van het laadvlak zeer zware stukken als machines, ketels, brandkasten enz. zonder moeite kunnen worden getransporteerd.

motor geen minuut buiten bedrijf is geweest. Bovendien kan hij zich voorzien van de meest uiteenlopende modellen bijwagens, waardoor hij ingericht is op het vervoer van zaken van allerlei aard. Terwijl op een gewonen aanhangwagen b.v. een vracht veel

wordt geladen, brengt hij op een lagen, platten speciaal daarop berekenden tweeden bijwagen een zware heimachine naar de plaats van bestemming en neemt even later met weer een ander model bijwagen een rol electriciteitskabel weg.

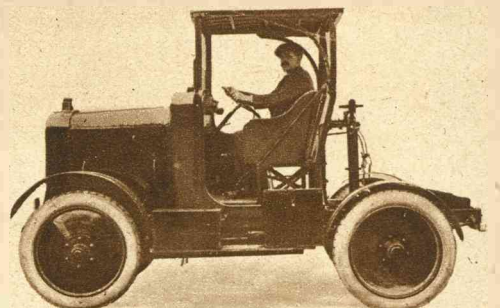
Het groote nut van deze tractoren hebben we dus aangetoond. Maar de sleepersbaas die bij de pinken is, zorgt dat hij meer heeft dan deze machinale paarden. Hij behoort een aantal van de hiervoor genoemde kleinauto's te hebben, benevens de noodige ouderwetsche tapijssiers om verhuizingen te kunnen waarmaken.

In Nederland maakt men voor die karweitjes helaas nog te veel gebruik van verhuishautomobielen. Dit is onverstandig. Laat aan den ouden verhuishagen, dien ge vroeger door paarden liet trekken, voor weinig geld een trekstang maken, en uw tractor brengt en haalt den wagen op de goedkoopste manier.

We zouden het als een gevolg van Hollandsch conservatisme willen beschouwen, dat ten onzent, meer dan elders, de groote fout wordt begaan, zich van verkeerde auto-tractiemiddelen te bedienen. Dat is jammer, want juist daarin schuilt de oorzaak van de ontevredenheid, die bij de gebruikers ontstaat. Laten zij zich niet door de verkoopers van het materiaal doen voorlichten. Het is dezen laatsten niet kwalijk te nemen, dat zij natuurlijk altijd geneigd zijn speciaal dié merken en systemen aan te bevelen, welke zij vertegenwoordigen. Wij willen daarmede niet zeggen, dat die merken steeds ongeschikt zijn voor den aspirant-kooper, maar de systemen deugen vaak niet. Laat u voorlichten door een niet belanghebbende, die uw noden kent.

Gij hebt er in Nederland zulk een goede, betrouwbare gelegenheid voor.

Het is den betrokkenen helaas nog te weinig bekend, dat wij in Nederland een *Bond van Bedrijfsautohouders* hebben. Deze nog jonge bond neemt voor luttele guldens uw belangen oordeelkundig en onpartijdig waar. Zij adviseert u bij de aanschaffing van mate-



Tractor van Chenard en Walker, importeur Adr. Beers te 's-Gravenhage, kan met 4 cyl. motor zonder aanhangwagen een snelheid van 45 K.M. halen. Zij kan een vracht van 3 tot 10.000 K.G. achter medenemen.

riaal, zij geeft u wenken bij het onderhoud, en wat vooral ook voor u van onschatbaar belang is, zij waakt voor uw belangen, overal en altijd waar dat noodig is. De B.B.N., zooals hij bij afkorting wordt genoemd, kan als lichaam dat bereiken, wat *gij* als enkeling nimmer gedaan zoudt krijgen. Speciaal waakt hij tegen de in Nederland, vaak op ergerlijke wijze optredende overheid. De B.B.N. protesteert onvermoeid tegen de invoering van te geringe maximum-snelheden, tegen het afsluiten van wegen en bruggen; hij doet nog zoo ontzettend veel meer, waardoor hij ook uw onverdeelde steun verdient. Maar alweer, wij mogen niet te uitvoerig worden. Daarom moeten we onze loftuiting staken.

Wij hebben ons hierboven onvriendelijk uitgelaten over de manier, waarop de overheid veelal pleegt om te springen met de autobezitters in het algemeen. Het is licht begrijpelijk, dat de houders van bedrijfsautomobielen door die bemoeieningen in de eerste plaats worden gedupeerd. Het feit, dat men het den automobieleigenaren door veelal dwaze maatregelen vaak lastig maakt, dat men hun, die in het bezit van motorisch voortbewogen vervoermiddelen hun bestaan vinden, door onnoodige of misplaatste inmoeving van overheidswege, in den weg staat, is nog tot daaraan toe. De fiscus in Nederland dreigt een nog kwadere vijand te worden in de struggle for life, die ook de gebruikers van bedrijfsauto's zoo heftig hebben te voeren. Het is hier niet de plaats om de belastingplannen der Regeering uit te spinnen. Wij zullen daarom kort zijn, maar achten het onzen plicht om van deze gelegenheid gebruik te maken, uiting te geven aan onze gevoelens van ernstige veront-rusting. Wij kunnen niet meer buiten de auto's.

Allermint buiten de bedrijfsautomobielen. Laten de Heeren in Den Haag daarom de duimschroeven niet al te sterk aandraaien.

Al te scherp snijdt niet.

Mis jour.



Henri Poolman

Te 's-Gravenhage is de vorige week op 71-jarigen leeftijd overleden de bekende tooneelspeler Henri Poolman.

Fietstocht vanuit Utrecht door bosch en polderland.

Men verlaat Utrecht langs de Biltstraat en volgt den grooten straatweg tot de Bilt. Aan 't eind van dit dorp linksaf naar Bilthoven. Ongeveer 1/2 K.M. voorbij het station gaat men linksaf door de „Gezichtslaan” in de richting Maartensdijk. Aan 't eind van genoemde laan steekt men den grintweg schuin over en gaat recht van de buitenplaats „Eijkenstein” het fietspad op naar de Lage Vuursche, een aardig dorpie temidden van de bosschen met prachtige wandelingen.

Van hier gaat men achter het hotel het fietspad op naar de Hollandsche Rading. Op den straatweg Utrecht—Hilversum gekomen, volgt men dezen rechtsaf een paar honderd meter en dan bij de uitspanning linksaf den grintweg op naar Loosdrecht. Hier linksaf door het lange dorp Nieuw Loosdrecht. De weg wordt hoe langer hoe eenzamer en smaller, totdat men eindelijk temidden van de prachtige Loosdrechtsche plassen komt. Voorbij 't Muyevelde volgt het schilderachtige Breukelerveen, waar gelegenheid bestaat tot roeien op de plassen. Aan 't eind van dit dorp rechtsaf naar de Vecht en hier linksaf naar Maarssen. Hier het tweede straatje (dat is bijna aan het eind van het dorp) rechts inslaan en verder den grintweg langs de Vecht over Zuilen naar Utrecht volgen, waar men bij de Weerdsluizen de stad weer binnenkomt.

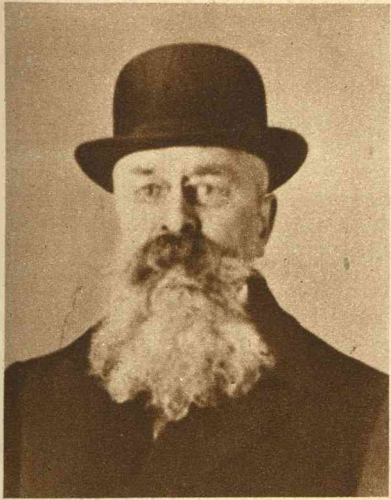
De totale afstand van dezen tocht met veel afwisseling is ongeveer 45 K.M.



J. H. Wijsmuller.

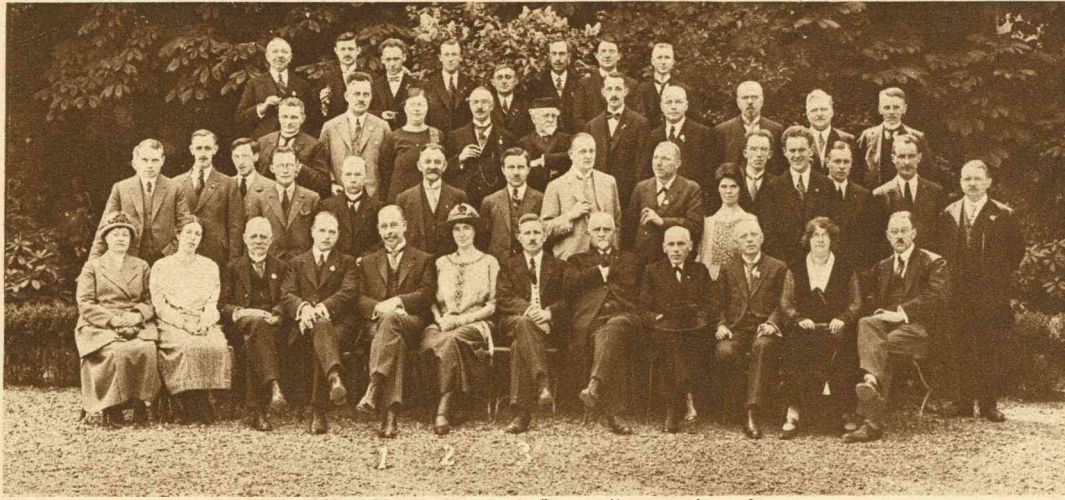
de bekende Amsterdamsche kunstschilder, is den 23en Mei op ruim 70-jarigen leeftijd overleden.

UIT HET VOLLE LEVEN



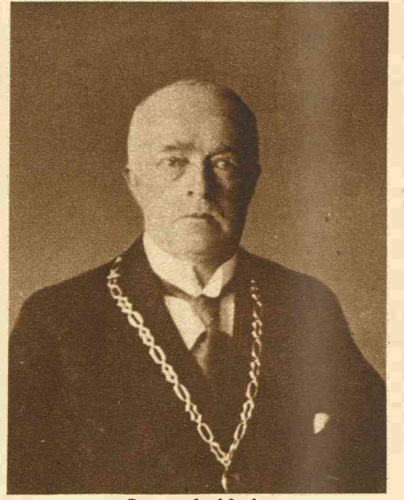
B. Boogaart

Tot Directeur van het Postkantoor te Utrecht is benoemd de heer B. Boogaart.



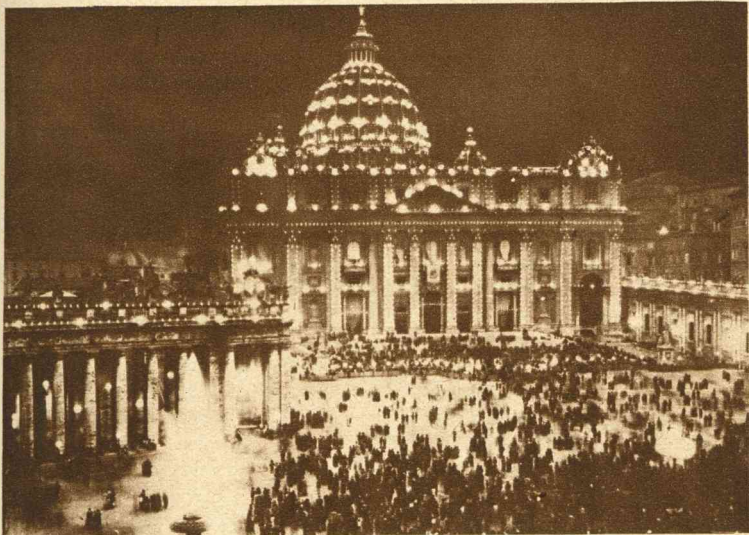
Het Nederlandsch Jongelingsverbond

Het Bondsbestuur van het N. J. V. met de leden van het Eerecomité, de Regelingscommissie en afgevaardigden, gefotografeerd ter gelegenheid van de 72e Algemeene Vergadering te Dordrecht gehouden. (1) De heer P. L. de Gaay Fortman, burgemeester van Dordrecht, voorzitter van het Eerecomité; (2) Mevr. P. L. de Gaay Fortman; (3) Ds. P. Veen, Bondsvoorzitter van het N. J. V.



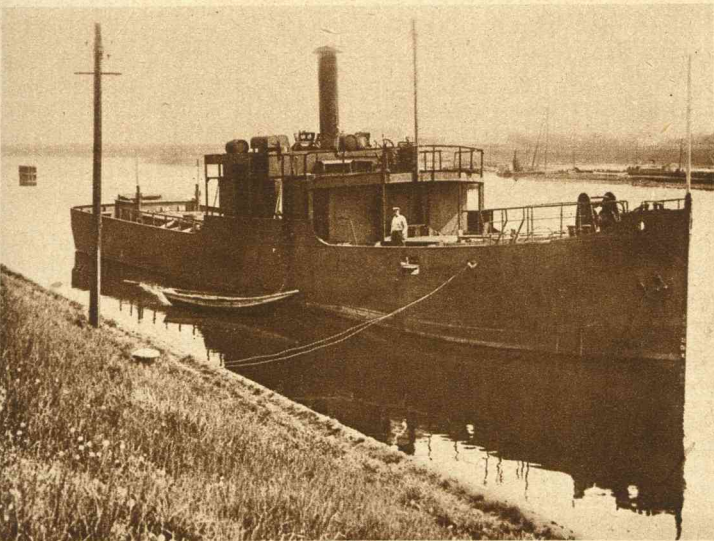
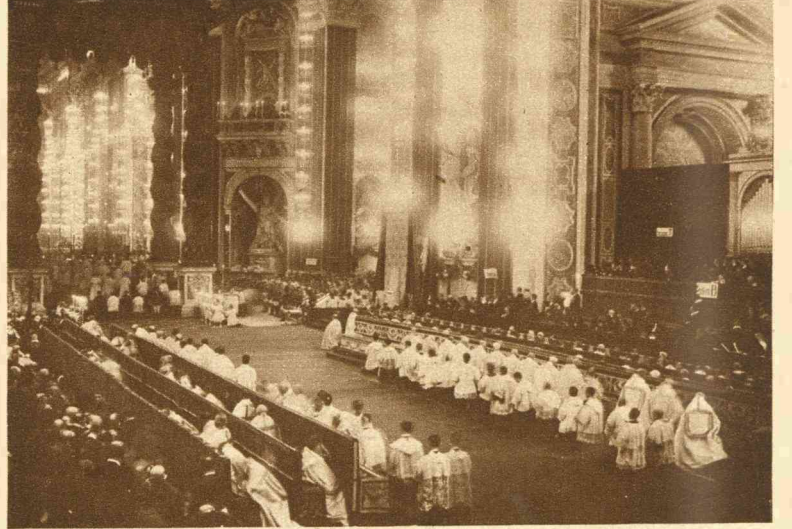
G. v. d. Molen

De heer G. v. d. Molen herdacht onlangs zijn 12½-jarig ambtsjubileum als burgemeester der gemeente Klaaswaal.



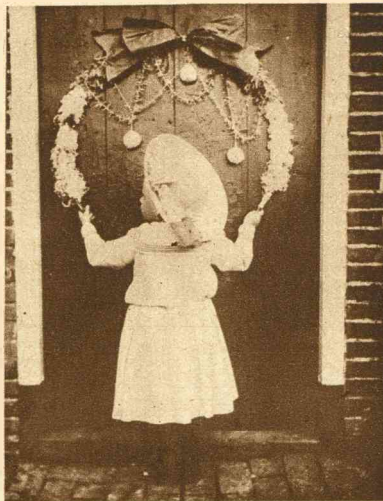
Het Heilige Jaar

Links: De illuminatie van de Sint-Pieterskerk te Rome ter gelegenheid van het heilige jaar. De kerk was met circa 5000 waskaarsen schitterend verlicht. Deze illuminatie was de eerste die plaats had na de inneming van Rome door de Italiaansche troepen in 1870. Rechts: De plechtige dienst in de Sint-Pieterskerk te Rome tijdens de heiligverklaring van Petrus Canisius, op 21 Mei l.l.



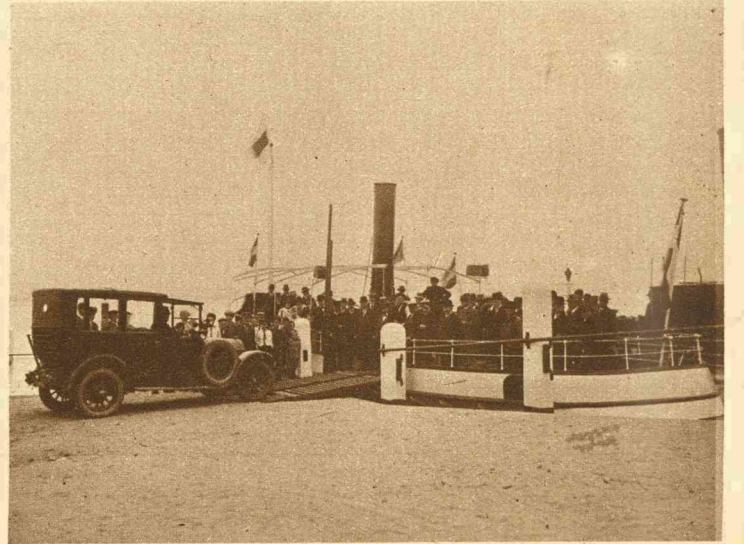
Een schroeflooze boot

Op de werf „Conrad” te Haarlem is een boot gebouwd die geen schroef heeft, doch voortbewogen wordt door middel van samengeperste lucht, die gestooten wordt uit twee buizen van 40 cM. diameter.



Een oud Pinkstergebruik in de provincie Groningen

In Groningen gaan de kinderen met Pinkster nog langs de huizen met een z.g. Pinksterboog, zingend:
Pinksterbogen mit lange tippen,
Wil je nait geven, din laot maor slippen.
Geef mie 'n appel of 'n peer
Kom van 't haile jaor nait weer.



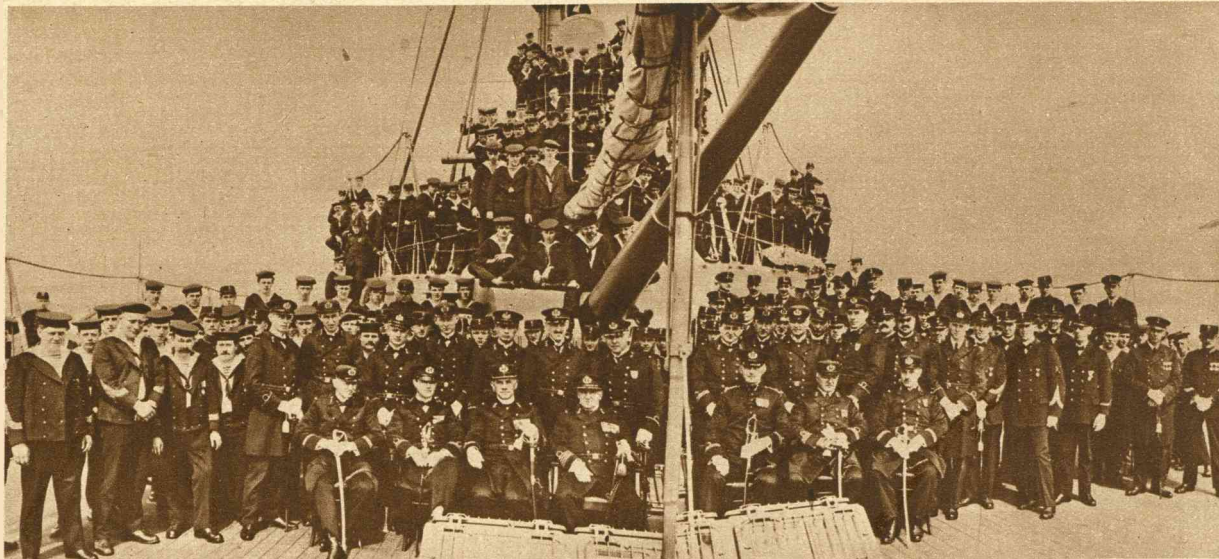
De veerdienst Brielle—Rozenburg

De „Mercurius”, de nieuwe veerboot welke den dienst zal onderhouden tusschen Brielle en Rozenburg. In een sinds geruimen tijd gevoelde behoefte is hiermede thans voorzien.



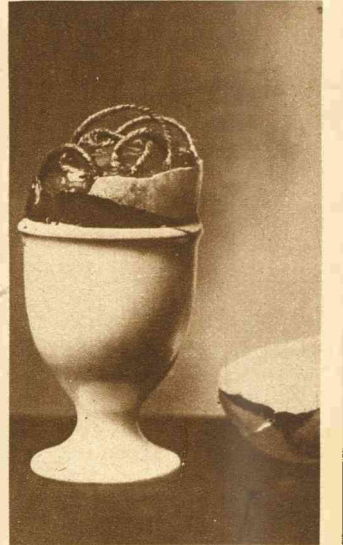
Mr. Wm. Wrigley Jr.,

de bekende kauwgomfabrikant, bij zijn aankomst te 's-Gravenhage poseerend voor onzen foto-correspondent. Zooals men weet, heeft Mr. Wrigley f 25.000 gegeven voor de Olympische Spelen.



Onze Marine

De commandant, officieren en manschappen die de bemanning uitmaken van den onlangs in dienst gestelden kruiser „Java”.



Een ongewone vondst

Toen de banketbakker Buwalda te Purmerend onlangs een ei stuksloeg kwam hij daarbij tot de ontdekking dat er een stuk touw in zat van naar schatting ongeveer 1 Meter lang.

Glurend achter een pagar¹⁾, stonden vele kampongbewoners met elkaar te fluisteren over de dapperheid der drie belandas²⁾, die vroolijk babbelend de madoerezen volgden, en dezen soms eenige bevelen gaven. „Ze blijven er niet lang,” fluisterde Pak Dongso, Pak Kerko toe.

„Geen maand blijven ze er,” was het antwoord.

Doch vreemd keken ze op toen, na vijf maanden, de belandas en hun bedienden, nog even rustig als in 't begin, het spookhuis bewoonden, en ze nimmer iets hoorden, dat op steenen-werpen geleek.

„Zouden de belandas de hantoes verdreven hebben?” vroeg op een avond Pak Dongso aan zijn buurman.

„'t Zou best kunnen,” was het antwoord.

„Dat zou een geluk voor ons allen zijn,” zuchtte een kak³⁾. „Die hantoes zijn zoo gevaarlijk!”

„Stil, spreek er niet te luid over!” fluisterde Pak Saridin; „ze vliegen overal in. Mijn zuster kon twee jaren lang niet lopen; er was een hantoe in haar been gevlogen...”

Zoo ging het gerucht, dat het in 't huis van Said Joesoef niet-meer-spookte, van mond tot mond.

Ook de Said zelf hoorde ervan. Hij wreef zich de bronskleurige handen, denkende hoeveel hij nu wel kon vragen voor het prachtige huis, dat thans geen spookhuis meer kon genoemd worden. O, hij kon er nu best 50 gulden voor vragen. Er was toch geen huurcontract gemaakt!

Zoo sprak op een dag Said Joesoef tot Ibrahim, zijn zoon. En deze, even inhelig als zijn vader, zei: „Vraag 100 gulden, en u zult ze krijgen, vader...”

't Was daarom, dat dan ook reeds den volgenden dag Said Joesoef het tuinhek binnenstapte en aan een der madoerezen, die vóór het huis een strootje zat te rooken, vroeg, of hij een der heeren zou kunnen spreken.

„Wel, Said, waaraan heb ik op dit uur je bezoek te danken?” vroeg een der heeren, die toevallig juist uit de mandi⁴⁾ kamer kwam. „Nasimin heeft toch de huishuur wel op tijd gebracht? Of... e...”

„O, dat is alles in orde, mijnheer,” was het antwoord. „En 'k kan daaruit best bemerken, dat de heeren over het huis tevreden zijn, nu het van de hantoes is bevrijd. En... ne... ziet u... daarom wil ik ook de huursom wat hooger maken...”

„En wie heeft je verteld, dat het huis van de hantoes is bevrijd?” stoof de jonge man op.

„De kampong-bewoners, heer. Geen geluid van steenen-werpen hebben ze gehoord, sinds vele maanden, ja, zelfs niet in de nachten van nieuwe maan...”

„Zoo? En weet jij dan wel, Said Joesoef, jij, die ons dit griezelige spookhuis verhuurde voor 25 roepias⁵⁾, omdat er geen huurder voor te vinden was, dat... dat het hier wel spookt, en heel erg ook?” vroeg op ontevreden toon de Europeaan. „En denk jij, dat wij dit de kampong rond bazuinen? Neen, wij houden die griezeligheden zooveel mogelijk geheim! We willen geen opschudding onder de kamponglieden verwekken. En, zoo wij iets vertelden van de griezeligheden, die hier vaak in 't holle van den nacht voorvallen, wie zou dan later, als wij zijn heengegaan, je huis willen bewonen? Want er gebeuren hier dingen, zó afgrijselijk, dat we vaak in ons bed liggen, rillende van angst, en onze ooren volgestopt met watten, opdat we het helsche lawaai der hantoes wat minder zullen hooren. Maar ach, dat alles helpt ons geen steek, we...”

„Ja, 't kan alles best waar zijn,” viel met een ongeloovig lachje de Arabier in, „maar toch wil ik voortaan 50 gulden 's maands hebben. En wilt U die som niet betalen, dan kunt u de volgende maand een andere woning zoeken. Een huurcontract is er toch niet gemaakt; we zijn dus, van beide kanten, vrij... Gisteren nog zei de Chinees, Haw-Siok-Hoo, dat hij het huis wel voor 100 roepias⁶⁾ wilde huren.”

„Ha, is dat het,” denkt de jonge man, en daarna zegt hij zoo onverschillig mogelijk: „Wel, Said, verhuur het huis gerust aan dien babah⁷⁾, hoor!”

„Zoo zal het dan zijn, Toewan,” zegt de Arabier. „U kunt de volgende maand, of nog eerder, zoo u dit wilt, het huis verlaten...” Nog een korten groet, en de Said liep fier en zelfbewust het huis uit. Het tuinhek had zich knarsend achter hem gesloten.

Toen dit gebeurde, was juist de Europeaan bezig zijn medebewoners uit hun middagslaapje wakker te schudden en hen daarna van Said Joesoef's bezoek te vertellen. Klaar wakker zijn nu op eens de twee jonge, vroolijke mannen, en, gezeten op den rand van het bed, beraamen zij een plan, om hun inheligen huisheer eens geducht te straffen...

Geholpen door hun flinke madoereesche bedienden, beginnen zij nu aan het maken der voorbereidselen. 't Ging alles even geheimzinnig, en 't moest ook wel eenigszins vreemd, griezelig-vreemd zijn. Dit vonden ten minste de bewoners der nabijgelegen kampong, als ze de sinistere geluiden hoorden, die vaak te middernacht van uit den tuin van het spookhuis, hun ooren bereikten. 't Klonk als een akelig gesteun en gekerm, dat later overging in een griezelig-schriil gehuil of gebrul. Ook zagen zij vaak den Schout⁸⁾ het tuinhek binnengaan, om dan, na een poosje, met een ernstig gezicht daar weer uit te komen. Doch wat er gaande was, begreep niemand, totdat...

't Gebeurde, juist te middernacht, toen nieuwe maan op een Vrijdag viel! Toen zag men in 't nachtduistere „iets” in den grooten tuin... 't Was zó iets ontstellends, zó iets vreeselijks, dat zelfs de wachter van het gardoe⁹⁾-huisje, heel hard op zijn tontong¹⁰⁾ sloeg, vele malen opvolgend



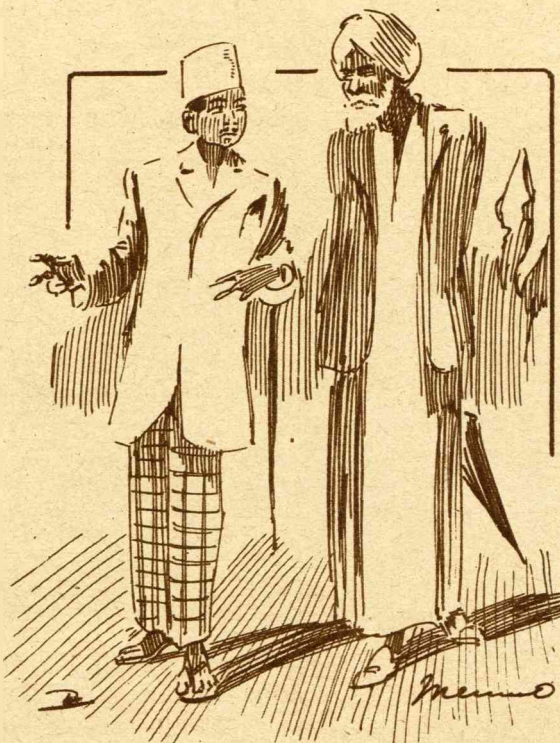
Men bleef zelfs op een eerbiedigen afstand van het tuinhek...

achtereen! „Tok... tok... tok... tok...” klonk het hol en hard in de stilte van een nacht zonder maan en zonder sterren. „Tok... tok... tok... tok...” antwoordden de tontongs der verder gelegen gardoes, zoodat ook daar alles in rep en roer kwam. „Brand? Waar is brand?” riepen eenigen. „Een Amok-maker? Waar zag men dien? Komt hij dezen kant op!” gilden weer anderen. Schreeuwend of gillende, een geroezemoes van angstige stemmen was 't, dat naderde, al maar naderde het huis van Said Joesoef, omdat men vandaar het eerst den tontong had gehoord. Doch héél dicht bij durfde men niet te komen. Men bleef zelfs staan op een eerbiedigen afstand van het tuinhek, want 't was vooral in den tuin, waar ze iets zagen, dat hen de haren te berge deed rijzen!

Zoo zagen ze dan ook, hoe, beschenen door een vreemd, doch helder-wit licht, vijf witte, spoken op lange stokken, in woeste vaart en de akeligste geluiden uitstootende, den tuin rondreden; eerst langs de kambodja-boomen en vandaar, onder de lichtwortels der Waringins door, reden zij naar een bamboe-boschje, waarin zij verdwenen, om even later daaruit weer gillende te voorschijn te komen. Ook hoorde men duidelijk het geluid van vallende steenen op het dak. En juist toen een felle lichtstraal geheel den tuin verlichtte, zag men, tusschen de zwarte, bladerlooze takken der Kambodjas, de griezeligste spookdieren! Groote, witte uilen met oogen groot als stuiters; vleermuizen, óók al wit, en zoo groot als een adelaar, schenen heen en weer te fladderen; witte en zwarte spookhonden met reusachtige koppen, waarin oogen zó licht en glinsterend, alsof ze vlamden, zaten overal, uitkijkende naar alle kanten. Doch het griezeligste was wel het groote spook, dat onophoudelijk heen en weer schommelde aan de lichtwortels van een der grootste Waringins. Dit spook was doorzichtig als glas, en had een doodskop, waarin twee vurige oogen schitterden... Sprakeloos van ontzetting keken dan ook alle kamponglieden naar deze vreeselijke verschijning, en nóg groter werd hun angst, toen een der spookdieren in brand vloog... Miam, een kak¹⁾, schrok daardoor zóó geweldig, dat hij „adoeh”²⁾ gillende wegholde.

¹⁾ Oude man.

²⁾ Uitroep van angst of pijn.



„'t Was zóó iets vreeselijks om aan te zien en te hooren...”

„Adoeh!” schreeuwde óók Pak Wiro, toen een der spookuilen van zijn tak vloog en terecht kwam op den brandenden hond.

„Allahoe akbar¹⁾,” zuchtte een hadji²⁾, „ziet eens, hoe Hij Said Joesoef straft, die zulke woekerwinsten durft te nemen van de dessah-lieden, wien hij geld leent...” De man, die zoo sprak, begreep niet, dat hij zelf nog grooter woekerwinsten nam.

„O, bapak, daar komt toewan sèkaot³⁾!” riep Soeroh zijn vader toe.

„Hij zal ook niet bërani⁴⁾ genoeg zijn; hij zal niet durven het hek te openen...” fluisterde de vader met van angst bevende stem.

Ja, 't scheen waarlijk alsof op dit oogenblik de anders zoo dappere schout ook al bang voor de spoken was, want hij bleef op korten afstand van het hek staan met de handen voor de oogen. Daarna keerde hij het hoofd om naar een der kampongbewoners, die het dichtste bij hem stond, en fluisterde dezen met een gebaar van afgrijzen toe: „'t Is afschuwelijk, wat hier voorvalt! O, 't zijn natuurlijk weer die ellendige hantoes, die het huis van Said Joesoef als hun eigendom beschouwen! Ze zullen vertoorn zijn op allen, die dit huis durven te bewonen! En wij, wij zijn onmachtig tegen deze booze machten... En wie weet, wat er in dezen donkeren, sterloozen nacht nog zal komen! Want wie kent de macht der geesten? Gaat daarom zoo stil mogelijk naar uwe woningen terug, en brandt doepe⁵⁾...” En toen tot den mekkaganger: „En gij, hadji Saleh, gaat met hen heen, en bid met hen tot Allah...”

„En gij, Toewan, wat doet gij?” vroeg de slimme hadji. „Ook ik ga heen,” was het antwoord.

't Duurde nu ook niet lang, of allen waren heengegaan, en ook de wachter, die zelfs niet meer op den tontong durfde te slaan, zat in den versten hoek van het gardoe-huisje te rillen. Slechts één was gebleven. 't Was de schout, die, nadat hij eerst eenige minuten naar het geroezemoes der angstig naar hun huis terugkeerende lieden had geluisterd, daarna lachende het tuinhek binnenging, waar juist weer de vijf spoken op hun lange stokken kwamen aangerend. Ze kwamen nu recht op den schout aan, en een der vijf greep hem bij den schouder, duwde hem zóó heel den tuin door en daarna het huis binnen. „Ziezo, dat hebben we al weer gehad,” begon hij lachend, zoodra de schout, óók lachend, was neergevallen in een der schommelstoelen, die, in de binnengalerij, rond een met glazen en flesschen beladen tafel stonden. „En nu een koele drank! We hebben dien waarlijk wel verdiend! Hè, zeg, waar blijven jullie!” riep hij. „Daar zijn we al!” schreeuwden de vier andere spoken. „Ik ben half gestikt!” gilde een, terwijl hij het witte beddelaken afwierp.

„Wij zijn gebraden!” lachten de anderen. „Kom, nou gaan we eens echt fuiven!”

En 't werd een gefuif. Zelfs Teko, een der madoereesche bedienden, die binnenkwam met de witte uilen, de vleermuizen, en wat er nog van de spookhonden was overgebleven, onder zijn armen, en, slepende achter hem aan, het griezelige spook met den doodskop, kreeg ook een koelen drank. En daarna werd hem het lesje geleerd, wat hij moest doen en zeggen als Said Joesoef, wat natuurlijk wel zou gebeuren, mocht komen, om poolshoogte te nemen over wat er in zijn huis was voorgevallen. Teko, die heel slim was, en dus al heel gauw had begrepen, wat hij in dit geval te doen had, mocht daarna gaan slapen. Doch de anderen bleven fuiven tot laat in den nacht. Heel stil sloop toen ook de schout voorbij het gardoe-huisje naar zijn huis, en hij trof het prachtig want de wacht, die moest waken heel den nacht, ... sliep!

Met lodderige oogen knippende tegen het zonlicht, zat of liever lag Teko den volgenden morgen in het gras, vlak bij het tuinhek, te luieren. Stil bleef hij liggen, toen hij de dogcart van Said Joesoef voor het hek zag stilsthouden, en de tulbanddrager daar uitstapte.

„Natuurlijk heeft hij reeds van de spookhistorie gehoord,” mompelde Teko. „En nu zal hij beginnen met mij alles daaromtrent te vragen...” Nog slaperiger dan straks, keek nu de jongen voor zich uit. 't Was alsof hij den man niet zag, die nu vlak bij hem stond en begon met te vragen: „Hè, zeg, je slaapt toch niet?”

„Neen, ik slaap niet; 'k ben alleen ziek...” klaagde Teko. „'t Ben ziek van angst... Geen oog heb ik heel den nacht kunnen dicht doen, door het ellendige kabaal, dat die afschuwelijke hantoes en gèndroewos⁶⁾ hebben gemaakt. 't Was zóó iets vreeselijks om aan te zien en te hooren, dat wij allen, óók de heeren, rillende van angst in de goedang⁷⁾ zijn gekropen. Daar hebben we zitten sidderen voor de akelige geluiden, die we hoorden, en onder een regen van steenen heel den nacht... Kijk eens, Said, wel honderd van deze steenen waren het, die zoo maar door het dak op ons neervielen...” Teko nam nu een steen op, die naast hem lag in 't gras, toonde hem den Said en ging voort op denzelfden slaperigen toon: „En nu hebben de heeren gezegd, dat ze geen week langer in dit vervloekte spookhuis willen blijven... Hoor, daar roepen ze me al... 'k Moet zeker al met inpakken beginnen...” Hij sprong nu op uit het gras en deed alsof hij wilde heengaan, doch de Arabier greep hem bij den arm en begon heel zoetsappig: „Ach, Teko, ik zou zoo graag een der heeren willen spreken, en ik durf bijna niet; ze zullen zoo boos zijn...”

„Nou, dat zijn ze,” zei de jongen. „Maar ik zal mijn best doen, dat ze je even willen ontvangen. Kom maar mee...”

„Zoo, Said Joesoef, kom je eens naar je prachtig huis

¹⁾ Bamboe omheining. ²⁾ Europeanen.

³⁾ Oude man, ook grootvader. ⁴⁾ Badkamer. ⁵⁾ Gulden.

⁶⁾ Roepiah (gulden) — perak (zilver) = zilveren gulden.

⁷⁾ Chinees, op Java geboren. ⁸⁾ Hoofd of opzichter der Jav. politie.

⁹⁾ Wachthuisje aan het begin van een kampong.

¹⁰⁾ Uitgehold houten blok, waarop de wachter de uren aangeeft, en dat ook als alarm-signaal wordt gebezigd.

¹⁾ God is groot.

²⁾ Mekaganger.

³⁾ O vader, daar komt de schout!

⁴⁾ Dapper.

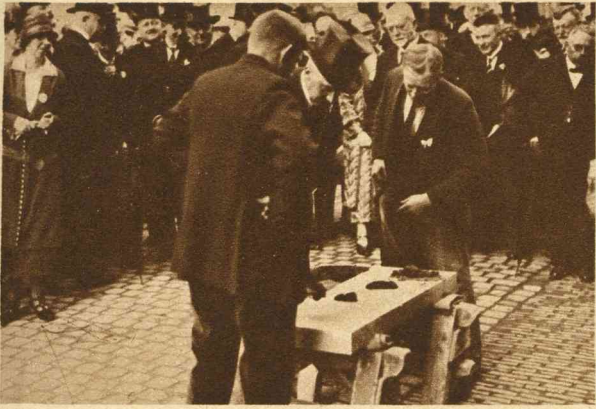
⁵⁾ Wierook.

⁶⁾ Booze boomgeesten.

⁷⁾ Provisie-kamer.

kijken?" vroeg een der heeren op ontevreden toon, nadat Teko den man-die-niet-durfde, de galerij had ingeduwd. „Nu, je begrijpt zeker wel, wat een rustigen nacht we hier doorgebracht hebben, hè? Neen, dat er zoo iets verschrikkelijks kon bestaan, dat hebben wij nooit gedacht! Nu weten we eerst goed, wat een spookhuis is! Kijk maar eens naar die *sirih*¹⁾-vlekken op den muur! En naar die steenen daar op den vloer! Prachtig, nietwaar?"

„Ja, ja, ik begrijp het volkomen!" riep in groote wanhoop de Arabier. „Ach, mijnheer, wat een ellendige geschiedenis toch! Maar hoe kon ik toch weten, dat dit afschuwelijke gespook weer zou beginnen? Ze zijn zoo lang weggebleven, de *hantoes*, en nu..."



De Wijnhuistoren te Zutfen

Zaterdag 23 Mei werd de herstelde Wijnhuistoren met het nieuwe carillon feestelijk in gebruik genomen in tegenwoordigheid van den Commissaris der Koningin in Gelderland en eenige andere autoriteiten. Er werden ter herinnering twee gedenkstenen aangebracht. De een draagt het opschrift: Door het vuur in duist'ren nacht, zonk terneer mijn oude pracht. 27 Jan. A. D. 1920. De andere: Burgerdeugd eendrachtig streven, voert mijn bouwval weer tot leven. 23 Mei A. D. 1925. — De burgemeester van Zutfen, Mr. J. Dijkmeester, metselt een der beide gedenkstenen in.

„Ja, nu, nu krijgt die Chinees, die je huis weldra zal bewonen, dit alleraangenaamste gezelschap," spotte de oudste der heeren, „doch wij, wij blijven hier geen week langer in dit spookhol! Zeg jij maar aan dien Chinees, dat hij het nog deze maand kan betrekken."

Said Joesoef zuchtte een diepen zucht. „Ik denk niet, dat Haw-Siok-Hoo het nu nog wil huren," klaagde hij.

„Dat moet hij zelf weten," sprak onverschillig de jongste der drie. „En jij krijgt er met zuchten en klagen de *hantoes*



De Wijnhuistoren te Zutfen op den dag van zijn ingebruikneming.

niet uit. Mij dunkt, dat je zelf maar eenige maanden dit huis moest gaan bewonen..."

Toen Said Joesoef dit voorstel hoorde, keek hij om zich heen met groote, angstige oogen, en toen hij daarna weer uit zijn gestaar opschrakte, doordat Teko werd bevolen, om toch het glaswerk goed in te pakken, tusschen hooi en houtwol, begreep hij maar al te goed, dat hij, als de Europeanen het huis verlieten, dit wel weer jaren lang, ja, wellicht voor altijd, onbewoond zou blijven. Hij boog daarom heel diep en smeekte bijna schreiende: „Ach, heeren, blijft u toch het huis bewonen! Ge behoeft niet meer te betalen, dan de 25 *roepiahs perak*¹⁾. Ja, ge moogt er zelfs deze maand voor niets in wonen! Maar blijft in het huis, om Allah's wil..."

„Welnu dan," begon weer de oudste der drie, met moeite zijn lachen bedwingend, „welnu dan, Said Joesoef, we zullen jou behoorlijker behandelen, dan jij het ons deed. Maar luister nu eens goed. 't Is alleen, omdat wij zien hoe je met dit afschuwelijke huis in je maag zit, dat wij dit nog eenigen tijd willen blijven bewonen voor denzelfden prijs als we bij het huren ervan overeenkwamen, geen *roepiah* meer, doch ook geen *roepiah* minder. Maar je begrijpt nu zeker wel, dat wij op jouw woord niet meer kunnen vertrouwen. We eischen daarom, dat je nog heden een behoorlijk huurcontract laat opmaken, dat jij en ook wij, mijn vrienden en ik, zullen ondertekenen... Begrepen?"

„Ja, ja, *Toewan*!" riep de tulbanddrager, even verbluft



De Wijnhuistoren te Zutfen.

De Commissaris der Koningin in Gelderland, Baron van Heemstra, geeft met een vlag den beiaarder het teken om het speelwerk voor het eerst in beweging te brengen.

als verheugd over dit onverwachte, uit. „O, ik dank u, *Toewan*, ik dank u! O, wat bent u toch eerlijk...!"

Nog dienzelfden avond reed een dogcart door de stad! In dit voertuig zaten heel eendrachtelijk naast elkander... Said Joesoef en de oudste der drie Europeanen! De Said, zeer in zijn schik, dat zijn berucht huis weer voor eenigen tijd bewoond zou blijven, en de *belanda* met het huurcontract veilig en wel in zijn portefeuille geborgen, lachende in zijn vuistje, om de poets, die hij en zijn twee vrienden den inhagigen Arabier hadden gespeeld.

Heel lang, totdat zij werden overgeplaatst, woonden zij nu nog in het huis van Said Joesoef, waaruit, naar het scheen, de *hantoes* voor goed waren verdreven!

¹⁾ Roode vlekken door *sirih*-spuwers veroorzaakt

¹⁾ Zilveren guldens.



De Princess Street te Edinburgh

Edinburgh is de hoofdstad van Schotland en van het Schotsche graafschap Edinburgh. De stad telt ongeveer 330.000 inwoners. Er is nog een oud residentieslot der Schotsche koningen. — De Princess Street, die wij hierboven in beeld brengen, is een der mooiste straten van de stad. In het midden van de foto ziet men de lichtramen voor den zich onder den grond bevindenden spoorweg (L. N. E. Railway).

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

27)

Je zult me nooit anders leren kennen, dan zoals ik tot nu toe voor je geweest ben: een oude man, die je heel dankbaar is voor het schenken van je mooie jeugd." Hij glimlachte eensklaps. „Maar . . . nu we gaan trouwen, blijf je me thans nog „Professor" noemen? Ik heb ook een voor- naam, evenals jij. Wat zou je er van zeggen, als je dat „Professor" eens verwisselde voor „Wilfred"?"

Ze schrikte en voelde, hoe ze doodsbleek werd.

„Wilfred!" herhaalde ze. „Maar dat is . . . O, ik kan U zoo niet noemen, dat is onmogelijk."

„Waarom niet? Ik heet zoo, evenals mijn peetzoontje de schrijver, Wilfred Trench. Heb je er iets op tegen, kleintje?"

Tilly voelde zich hoe langer hoe verlegener worden.

„Natuurlijk is het een heel mooie naam, maar . . . die schijnt niet bij U te hooren. Mag ik U niet anders noemen?"

„Mijn tweede naam is Austin. Bevalt die je beter?"

„O, ja! Ik wist niet, dat mijnheer Trench Uw peetzoontje was," vervolgde ze. „Heeft U hem geschreven dat wij vandaag gingen trouwen? Ik heb hem een kennisgeving gezonden, maar niets van hem vernomen."

„Hij is nog op reis. Ik denk, dat hij een bezoek brengt aan het meisje, waarop hij verliefd is," antwoordde de professor.

„O." Tevergeefs trachtte zij een onverschilligen klank in haar stem te leggen. „Ik dacht niet, dat hij ooit zou trouwen. Kent U . . . het meisje?"

„Ik heb haar verschillende keeren gezien."

„En is ze heel mooi?"

„Een buitengewoon aantrekkelijk persoontje, volgens mijn opinie."

„Maar noemt U haar mooi?" bleef Tilly aandringen.

De professor maakte een galante buiging.

„Beste kind, in mijn oog is er slechts één enkele vrouw bekoorlijk, en . . . zij bevindt zich in dit vertrek. Maar zonder twijfel is het voorwerp van Trench's aanbidding rijkelijk met uiterlijk schoon bedeeld."

„Is ze ook ontwikkeld?"

„Zeer zeker, en ze heeft een sterk geprononceerde persoonlijkheid. Ze is op en top een modern, meisje, dat ten eerste op materialistische dingen gesteld is."

„O, waarom trouwt ze niet uit liefde?" riep Tilly teleurgesteld uit.

De professor keek haar verbaasd aan, waarop Tilly zich haastte te verklaren:

„Ik bedoel . . . Wilfred Trench kan iedere vrouw verliefd op zich maken, en ik geloof niet, dat iemand hem alléén om zijn geld en positie zou trouwen. Hij is een type man, waarvan ieder meisje of zij het wil of niet, moet houden."

„Ik weet niet, of het meisje in kwestie op die manier over hem denkt, doch het is een feit, dat hij zich reeds den eersten keer, dat hij haar ontmoette, tot haar aangetrokken voelde."

„Heeft hij U dat gezegd?"

In haar opwinding had Tilly totaal vergeten, dat de tijd omgevlogen was.

„Hij is dol op haar en dat is misschien ook de reden, waarom hij er niet aan gedacht heeft je te schrijven. Kom, we moeten nu weg. Ben je klaar?"

Tilly knikte en begon haar handschoenen aan te trekken.

Ze zag heel bleek en door de brandende hitte kreeg ze het gevoel, alsof ze zou flauw vallen . . . Ze legde haar hand op den arm van den professor, en op dit moment kwam het haar voor het eerst voor, alsof ze een nieuw leven begon . . . een stap in het duister met Methusalem aan haar zijde. Het was nu te laat zich terug te trekken. . . . Ze wilde trouw en eerlijk zijn voor de rest van haar leven . . . Het was alles, wat hij vroeg en het minste, wat ze wel voor hem doen kon.

„Ik ben nu klaar," zei ze.

„Totdat de dood ons scheidt".

Toen Tilly een half uur later met den professor weer in het hotel terugkeerde, lag er een telegram op

haar te wachten. Ze was nu getrouwd, en de vriendelijke oude man aan haar zijde was haar echtgenoot, totdat de dood hen zou scheiden.

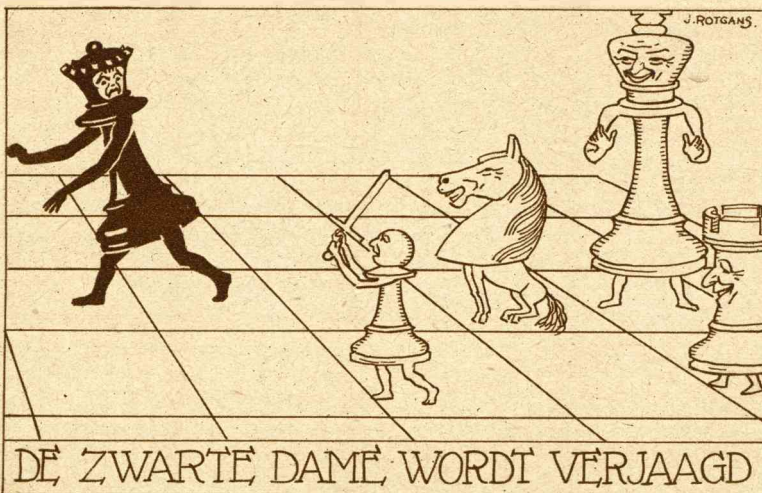
Ze behoorde niet langer alleen aan zichzelf toe, doch aan Methusalem, die heel goed en vriendelijk voor haar zou zijn, veel beter dan ooit een jonge man dit kon zijn.

Ze had totaal niet tegen de plechtigheid opgezien, en ze had er van te voren ook zoo goed als niet over nagedacht, doch toen de woorden werden gesproken, die hen man en vrouw maakten, kwam de beteekenis daarvan haar als een beschuldiging voor, want een huwelijk was niet bedoeld als de vereeniging van een meisje van negentien en een man van vijf en zeventig . . .

Hier was ze thans in de kerk, geknield, zich bindende aan een ouden man, dien ze alleen om zijn geld genomen had. Toen ze het gebruikelijke „ja" moest zeggen, klonk haar stem slechts fluisterend.

Zouden alle meisjes in haar plaats zoo gevoeld hebben, want er waren er toch zooveel, die een dergelijk iets vóór haar hadden gedaan en nog na haar zouden doen?

Op den terugweg naar het hotel sprak ze geen woord, en haar echtgenoot deed ook geen poging tot eenige conversatie. Nu en dan wierp hij een blik op Tilly's half afgewend gezichtje, en hij zag duidelijk, dat de hoeken van haar mond eenigszins verdrietig vertrokken waren. Even legde hij zijn hand teeder op de hare en dit was alles.



HUMOR UIT DE SCHAAKWERELD V.

Toen ze door de hal kwamen, reikte een der bedienden haar het telegram over.

Zoodra ze alleen waren, opende Tilly het en las tot haar groote verbazing het volgende:

„Toe, doe het niet! Houd er mee op, voordat het te laat is. Neem mijn raad aan. Het kan nooit voor je geluk zijn, en als je nog wacht, zal alles wel in orde komen. Denk er aan, hoe het met Alf en mij gegaan is. Geef dat idee op, lieveling, en kom naar huis."

Ivy."

Ivy had klaarblijkelijk eerst dien ochtend Tilly's brief ontvangen en zond dit telegram als antwoord daarop.

Tilly verkreukelde het in haar handen, en toen ze dit deed, zag ze plotseling haar beeld in den spiegel weerkaatst, en ze schrok er van, zoo bleek als ze zag. Was die geestverschijning de oude, vroolijke Tilly? Ze voelde zich een weinig duizelig en ze wenschte vurig, dat ze niet flauw zou vallen.

„Ben je niet goed, kindje?" vroeg de professor bezorgd. „Ik hoop toch niet, dat je slecht nieuws hebt ontvangen?"

Hij keek vragend naar het verkreukelde telegram.

„O, het is niets . . . een beetje hoofdpijn," zei ze, terwijl ze zich weer volkomen beheerschte. „Dit is een telegram van een vriendin van mij in Engeland, die me gelukwenscht met mijn huwelijk."

Haar stem klonk echter geforceerd, en het was maar al te duidelijk, dat zij onmogelijk kon huichelen. Zoodat op het toneel als in het werkelijke leven was zij een slechte actrice.

„Hoofdpijn? O, wat spijt me dat," zei de professor vriendelijk.

„Het is niets! Het was vandaag ook zoo warm, en we gaan niet dikwijls hier midden op den dag uit. Ik denk niet, dat ik iets van de lunch zal gebruiken . . . alleen maar een kopje koffie op mijn kamer, en dan kom ik naar beneden om voor te lezen, zooals altijd."

„Zooals je wilt, kindje. Als je hoofdpijn echter niet zakt, wil ik niet hebben, dat je dit doet. Wat zou je er van zeggen, als je den middag eens heeltemaal voor jezelf hield? Wij zullen elkaar weer aan het diner ontmoeten, en ik hoop, dat je dan weer in orde bent. Dacht je dat ik een oude tiran was? Heelemaal niet,

hoor." — „Nee, integendeel, je bent zoo goed," antwoordde ze, en plotseling greep ze zijn hand en drukte die tegen haar wang.

„O, wat zal ik altijd aardig voor je zijn!" riep ze impulsief uit. „Ik houd heusch van je."

Met een liefkoozend gebaar streek de oude professor door de dikke, roodbruine krullen.

„Dat hoef je me niet te vertellen," zei hij op gesmoorden toon, „want ik ken je beter dan je dat zelf doet, mijn lieve vrouw."

Haar echtgenoot.

Toen Tilly op haar kamer kwam, werd de hoofdpijn hoe langer hoe erger. Haar slapen bonsden zoo ontzettend, dat ze de blinden neerliet, en besloot op bed te gaan liggen. Ze nam een paar aspirientjes, en sliep aan één stuk door tot zeven uur. Het werd tijd om zich te kleeden voor het diner en ze voelde zich gelukkig weer volmaakt in orde.

Die arme oude professor! Ze had hem op den dag van zijn huwelijk den geheelen middag alleen gelaten. Het speet haar ontzettend en ze besloot heel lief te zijn en zich met meer zorg dan ooit voor hem te kleeden.

Ze droeg een zeegroen toilet, afgezet met zacht rose rozeknopjes, een kostbare creatie, die haar op een zeemeermin deed gelijken. Ze dineerde met den professor in de openbare eetzaal en ze was hem heel dankbaar, dat ze dit de eerste maal niet in zijn appartementen behoefde te doen.

De gasten wierpen bewonderende blikken op de bekoorlijke jonge vrouw, die vergezeld was van den grijsaard met den blauwen bril. Hij had champagne besteld; plotseling hief hij zijn glas op en fluisterde Tilly toe: „Dit is een liefdedronk op jou, mijn kind."

Tilly glimlachte en dronk eveneens, hoewel ze dezelfde woorden niet terug kon zeggen.

Ze had niet den minsten trek, en hoe ze ook haar best deed, ze kon onmogelijk zoo opgeruimd zijn als vroeger. Ze haatte er zichzelf om, daar ze het allesbehalve als een compliment beschouwde voor den man, die zoo goed voor haar was. Waarom moest ze zich zoo zenuwachtig voelen? Na een tijd, die haar eindeloos toeleek, was het diner achter den rug en volgde ze den professor naar boven.

Daar aangekomen zag ze tot haar groote verbazing, dat er in het salon een piano was geplaatst.

„Ik heb je eens beneden hooren spelen, beste kind," legde haar man uit, „en ik dacht, dat je het wel prettig zou vinden, als je er een tot je eigen beschikking had."

Ze voelde, hoe haar oogen vochtig werden. Hij scheen altijd te denken aan wat haar genoegen zou doen. Een paar dagen geleden had hij haar een chèque gegeven voor zakgeld, die een grooter bedrag uitmaakte dan ze ooit in haar leven aan geld bij elkaar had gezien. Verder schonk hij haar het prachtige paarlensnoer, dat zij thans droeg, en een platina armband, bezet met diamanten.

„Natuurlijk zal ik het heerlijk vinden te kunnen spelen," zei ze dankbaar. „Maar zal het jou niet vermoeien? Ik trommel altijd maar wat op gevoel, want ik heb nooit les gehad. Dank-je wel, Austin. Het is heel zelfzuchtig van me, dat ik je den heelen middag alleen liet, doch mijn hoofd deed zulk een pijn. Ik viel in slaap, en werd pas om zeven uur wakker."

„Je moet vroeg naar bed gaan," zei hij, „en ik zal je niet lang ophouden. Ik kan zelf niet tegen laat opblijven, doch voordat je gaat slapen, wilde ik je even vertellen, wat ik op je heb vastgezet en hoe je toekomst verzorgd is. Ik heb natuurlijk alles met mijn notaris geregeld en hier zijn de gezegelde documenten." Ter verduidelijking las hij haar een en ander uit deze beschikking voor, en Tilly stond verbaasd over de enorme bedragen welke hierin genoemd werden.

„Het is eenvoudig genoeg, omdat ik alles alleen aan jou heb achtergelaten. Wanneer ik sterf, zul je een rijke vrouw zijn . . . en ik hoop van harte, dat je je gelukkig moogt voelen."

Tilly voelde een prop in haar keel komen.

„Maar ik heb liever niet, dat je over doodgaan spreekt," riep ze uit. „Ik hoop, dat je nog jaren en jaren zult leven."

Methusalem werd geroerd door de simpele wijze, waarop ze dit zei.

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre



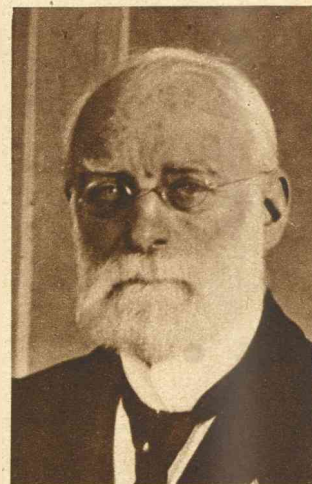
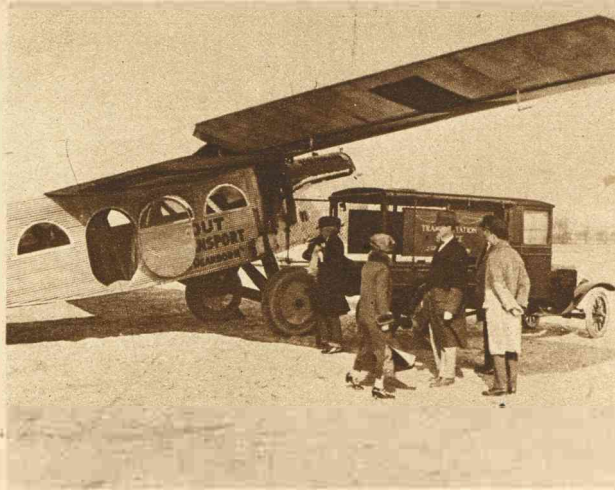
Roald Amundsen,

die 21 Mei met twee vliegtuigen naar de Noordpool vertrokken is, en van wien men tot op heden nog niets vernomen heeft.



De Ford Luchtvrachtdienst tussen Detroit en Chicago

Links: Henry en Edsel Ford en het eerste Ford-vliegtuig. Deze foto werd genomen op het Ford vliegveld te Dearborn, een paar minuten voordat de machine, geladen met 500 K.G. vracht, opsteeg en hiermede den Ford-Luchtvrachtdienst tussen Detroit en Chicago opende. De Ford Motor-Company is van plan binnenkort 6 geregelde luchtdiensten te openen van Detroit op Chicago, St. Louis, St. Paul en Minneapolis. Rechts: Henry Ford helpt een handje bij het inladen van de eerste verzending per Ford-Luchttransportdienst.



Prof. Dr. P. J. Blok,

hoogleraar in de Vaderlandsche Geschiedenis aan de Universiteit Leiden heeft verleden week wegens het bereiken van den 70-jarigen leeftijd zijn afscheidscollege gegeven.



De tentoonstelling van Decoratieve Kunsten te Parijs.

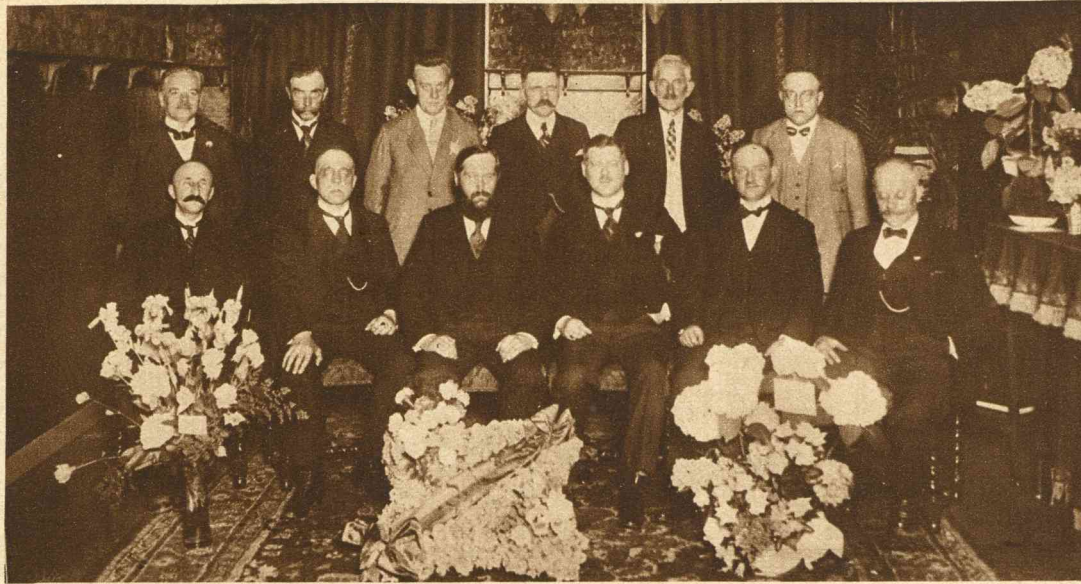
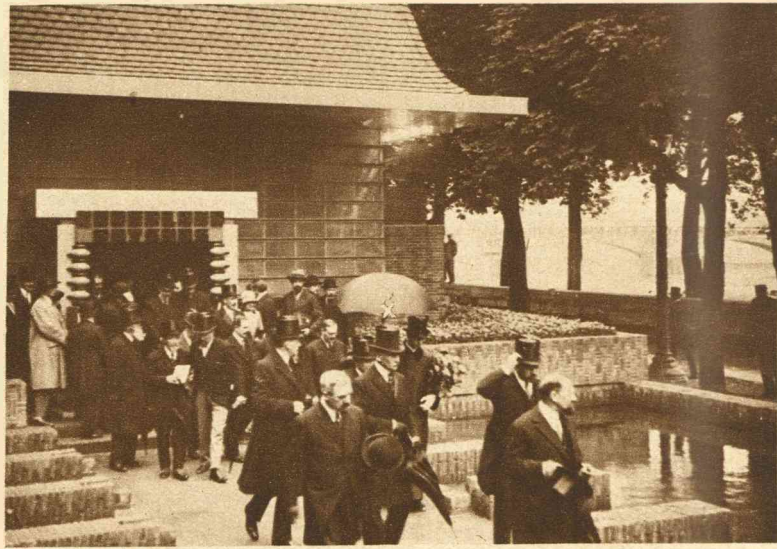
Links: Een vogelvliet kiek, genomen eenige minuten na de officiële opening. Rechts: De Nederlandsche afdeling op de tentoonstelling. Mr. Doumergue (X), de President van Frankrijk, verlaat na de inwijding de Nederlandsche afdeling.

ONZE PRIJSVRAGEN

Den uitslag van de Fouten- en Standbeeldenprijsvraag uit ons Paasnummer, zullen wij de volgende week in „Panorama” bekend maken.

De waarijk overstelpende hoeveelheid inzendingen belette ons dit reeds vroeger te doen.

REDACTIE.



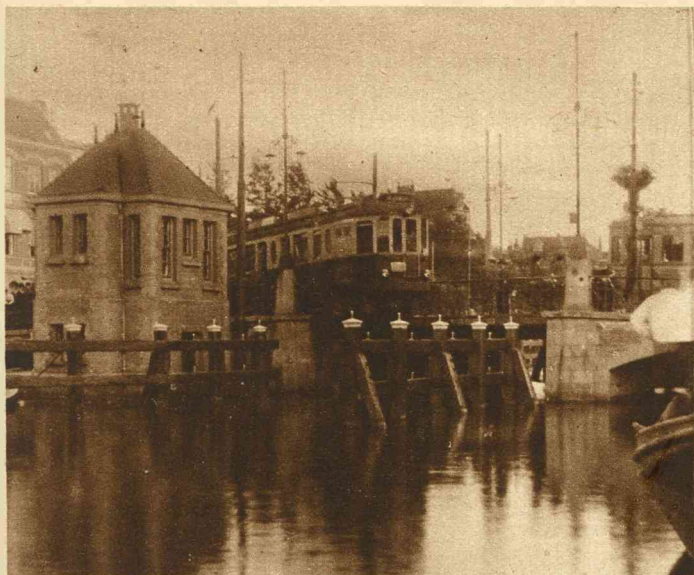
De Nederlandsche Reisvereniging

Zaterdag 23 Mei is het nieuwe gebouw van de Nederlandsche Reisvereniging aan de Anna Paulownastraat te 's-Gravenhage in tegenwoordigheid van vele afgevaardigden en genoodigden officieel geopend. Links: de nieuwe behuizing. Rechts: het hoofdbestuur ter gelegenheid van de opening van het nieuwe gebouw poseerend voor onzen fotograaf.



Een buste van Hugo de Groot

gemaakt door den bekenden beeldhouwer F. H. Antheunis en in den handel gebracht door den boekhandelaar G. Vormer te 's-Gravenhage.



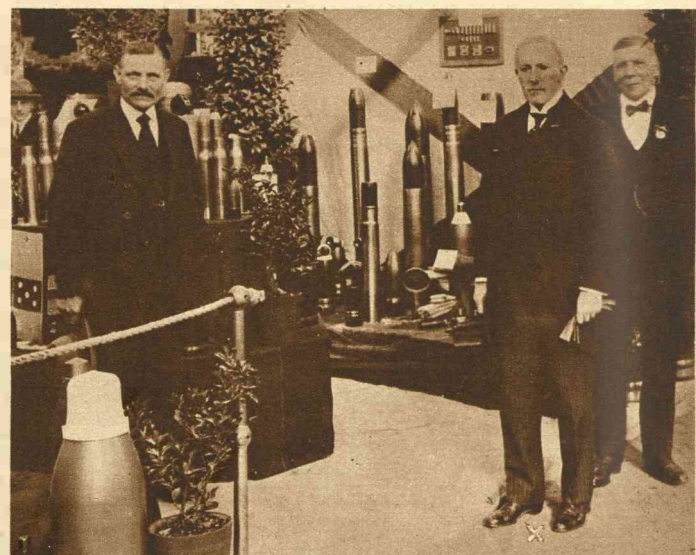
De tramontsporing te Leiden

Eersten Pinksterdag reed de elektrische tram Scheveningen—Katwijk op de Blauwpoortsbrug te Leiden uit de rails met het gevolg dat een der leuningen van de brug vernield werd en het voorbalcon van de tram boven het water kwam te staan. Persoonlijke ongelukken hadden niet plaats.



Prof. Dr. D. A. de Jong †

Te Leiden is, betrekkelijk onverwacht, na een operatie overleden Prof. Dr. D. A. de Jong, hoogleraar in de ziektekunde en parasitologie aan de Rijksuniversiteit aldaar.



De tentoonstelling te Den Helder

Z.Exc. Minister Westerveld (X) met den voorzitter van het Comité bij een der stands op de tentoonstelling te Den Helder, die Zaterdag 1.1. geopend werd ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van het Noord-Hollandsch Kanaal.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Wat iedere huisvrouw weten moet.

1. dat in het jam-limonadebesluit 1924, Staatsblad 97, zijn aangegeven, de namen, waaronder jams, limonaden, vruchtensappen en de met deze waren verwante artikelen als appelstroop, geleien e.d. moeten worden verkocht, alsook de eischen, waaraan deze waren moeten voldoen;
2. dat in genoemd besluit worden onderscheiden twee soorten jam, n.l. de soort, welke moet worden aangeduid met den naam *jam* en de soort, welke den naam *huishoudjam* moet dragen;
3. dat *jam* moet zijn het product verkregen uit *vruchten* en *suker* waarbij is toegestaan, dat in ananas-, kersen- en morellenjam, ten hoogste 40 procent en in abrikozen-, frambozen- en perzikenjam ten hoogste 25% van de tot jam verwerkte vruchten mag bestaan uit aalbessen, pruimen, appelen of kruisbessen. De vijf eerstgenoemde vruchten hebben veelal te weinig gelatineerend vermogen, om daarvan jam te bereiden, zoodat toevoeging van andere vruchten op verzoek der industrie is toegestaan;

4. dat *huishoudjam* moet zijn het product verkregen uit *vruchten*, *suker* en *zetmeelstroop* (aardappelstroop). *Huishoudjam* bevat dus in tegenstelling met *jam*, aardappelstroop en dus minder *suker*.

Voorts is, ten einde huishoudjam zooveel mogelijk onder ieders bereik te brengen, toegestaan, dat van de tot huishoudjam verwerkte vruchten ten minste 40% (bij frambozen en kersen 25%) der vrucht aanwezig moet zijn, welke op de verpakking staat aangegeven.

In aardbeien-huishoudjam moet dus ten minste 40% van het gewicht der vruchten, die bij de bereiding der huishoudjam zijn gebruikt, aardbeien zijn;

5. dat in genoemd besluit worden onderscheiden 3 soorten limonaden, te weten:

a. *Vruchtenlimonadesiroop* een mengsel van ten minste 30% vruchtensap met een suikeroplossing en een zuur, in den regel citroenzuur;

b. *Limonadesiroop*, een mengsel van vruchtenessence met suikeroplossing en een zuur, in den regel citroenzuur;

c. *Limonettesiroop*, een mengsel van vruchtenessence, suikeroplossing en zetmeelstroop (aardappelstroop) en een zuur, in den regel citroenzuur.

Hieruit blijkt, dat vruchtenlimonadesiroop haar geur uitsluitend dankt aan vruchtensap, de beide andere soorten hoofdzakelijk aan essences; en dat limonettesiroop in tegenstelling met limonadesiroop aardappelstroop en dus minder suiker bevat.

Limonadesiroop en limonettesiroop mogen met een onschadelijke kleurstof gekleurd zijn.

6. dat op alle verpakkingen der genoemde soorten jams en limonaden, met duidelijk leesbare hoofddrukletters van bepaaldelijk voorgeschreven lettergrootte, welke verband houdt met de grootte der verpakking de namen moeten voorkomen, waaronder deze waren mogen worden verkocht, zoodat ieder kan zien, wat hij voor zijn geld krijgt;

7. dat in genoemd besluit ook eischen zijn gesteld aan vruchtensappen, alsmede aan limonadegazeuse;

8. dat in het Staatsblad 1924, No. 251 is verschenen het *Specerijenbesluit*, waarin eischen aan deze waren zijn gesteld. In het bijzonder zij de aandacht gevestigd op het feit,



Avondtoilet van zilverkant op onderjapon van jade-groen chiffon.

dat in het besluit, twee soorten kaneel worden onderscheiden, waarvan de eene fijnere soort moet worden aangeduid met den naam *Ceylonkaneel* en de andere soort met den naam *kaneel*;

9. dat ook in het Specerijenbesluit is bepaald, dat de verpakkingen voorzien moeten zijn van een opschrift, aangevende den naam der specerij in letters van bepaalde grootte.

Recept.

Moscovisch gebak.

Benodigd: 100 gram bloem, 100 gram boter, 100 gram suiker, 5 eieren, 60 gram krenten, 60 gram rozijnen, 50 gram sucade. De eierdooiers worden 20 minuten met de suiker geklopt, waarna men het stijf geklopte eiwit toevoegt, evenals de in warm water geweekte krenten en rozijnen en de gesnipperde sucade. Dan voegt men boter en bloem toe, die met een mes door elkaar gehakt zijn. Een tulbandvorm wordt met boter ingesmeerd, met poedersuiker bestrooid en voor drie kwart met het mengsel gevuld.

De tulband wordt ruim een uur in een matig warmen oven gebakken.

Na bekoeling bestrooit men het gebak met poedersuiker.

Wat gij niet wilt, dat U geschiedt...

We hebben allemaal een hekel aan kwaadspreken en — we doen er allemaal even hard aan mede.

Heusch... U en ik en iedereen...

Het lijkt alleen maar niet zoo, maar het is toch echt waar. Of is het soms geen kwaadspreken als we elkaar vertellen van die „idiote“ hoed van mevrouw „Dinges“, en hoe mevrouw „Zus“ geen meiden kan houden en hoe het bij mevrouw „Zoo“ verschrikkelijk schrielt toe gaat...

We hebben zoo pas gehoord, dat een dierbare vriendin 'r haar afgeknipt heeft, of heeft laten afknippen, omdat het zulke akelige dunne vette sliertjes waren, waar „toch niets mee te beginnen was...“

Nu komen we een andere vriendin tegen...

Natuurlijk wordt het belangrijke nieuws dadelijk verteld... „en verbéél je... ze laat 'r haar afknippen omdat het zoo dun en zoo vet is...!“

Waarom moet die laatste toevoeging er bij? Waarom moeten wij iets, wat voor een ander onplezierig is, verder gaan vertellen...?

De meesten hebben zoo'n idee, dat kwaadspreken is, het verzinzen van leelijke dingen omtrent anderen en het verbreiden van die op onwaarheid berustende verzinsels... Zeker! dat is ook kwaadspreken.

Maar... en nu komt het: dat is niet de eenige manier van kwaadspreken.

Er zijn nog zooveel andere manieren.

Er zijn mensen, die onveranderlijk beginnen met: weet je wat ik gehóórd heb...? Dat geeft dan zoo'n idee van „ik-zeg-het-niet-maar-een-anders-doet-het“.

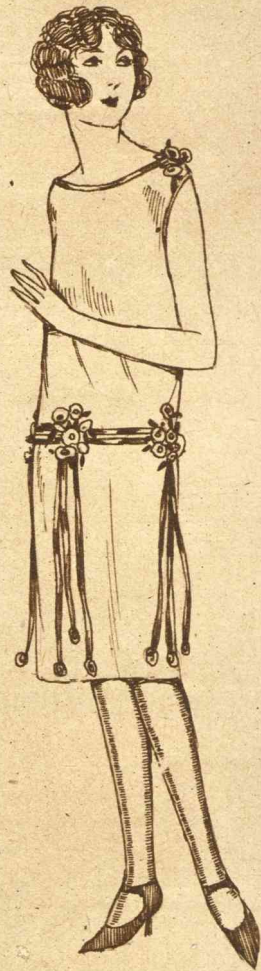
Daarbij wordt dan over het hoofd gezien, dat het resultaat voor degenen, waarvan de onaardige dingen gezegd zijn, onherroepelijk hetzelfde blijft.

Natuurlijk vindt iedere vrouw het naar om rare vette sliertjes inplaats van mooi dik haar te hebben... Of om gedoemd te zijn margarine te eten... of om drie jaar — winter en zomer — met denzelfden hoed te loopen...

Waarom zouden wij het voor zoo iemand nog naarder maken door al deze wetenswaardigheden, die men toevallig te weten is gekomen, rond te bazuinen aan ieder die het maar hooren wil?

Als we op het punt zijn zoo'n interessant nieuwtje te gaan vertellen... och, laten we ons dan even — heel even maar — stellen in de plaats van degene over wie wij het zouden hebben... ik wed: wij zullen trachten gauw iets anders te vinden om te vertellen... iets wat misschien even „interessant“ is, maar wat anderen geen verdriet berokkent.

Wat gij niet wilt, dat U geschiedt... doet dat ook aan anderen niet!



Baljurk van teerblauw zijden crepe met zilveren lint-garneering en rose roosjes.

VOOR ONZE JONGE MEISJES

Tets nieuws op Tuinbouwgebied

Er zijn zooveel nieuwigheden op allerlei gebied, waarvoor tegenwoordig onze aandacht wordt gevraagd, dat we noodgedwongen wel eens iets overslaan.

We kunnen dan ook niet overal onze aandacht aan wijden.

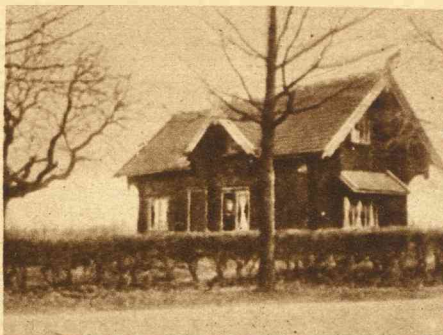
Een bijzonder genoeg is het ons echter een nieuwe instelling bij 't publiek bekend te maken, die de eerste van hare soort in ons land is en waarvan het sympathieke doel is meisjes, wier schoolopleiding is voltooid, de gelegenheid te bieden zich een of meer jaren (desgewenscht korter), te wijden aan tuin- of landbouw en aan de praktijk van de huishouding.

Teneinde — zooals het prospectus zegt — met gestaalde zenuwen en bloeiende gezondheid toegerust, goed voorbereid voor de eischen des levens in het gezin terug te keeren.

Voorwaar een heerlijk doel!

Het landelijk Internaat voor jonge Meisjes „De Veldhoeve“ te Dijkhoek (Overijssel), staat onder patronaat van Mevrouw de Wed. L. D. Boissevain-Feltkamp, terwijl geschoolde leeraren hare medewerking verleenen.

„De Rinkelaar“ het uitgestrekte terrein dat eigendom is van de familie Boissevain leent zich met z'n boomgaard, moes- en bloementuinen bij uitstek voor een leerrijk en nuttig werkzaam zijn in de open lucht. De bezitting ligt aan den straatweg tus-



„De Veldhoeve“

schen Deventer en Almelo (Gemeente Holtén).

Deze fraaie en boschrijke omgeving biedt uitgezochte gelegenheid tot wandel- en fietstochten.

Voor jonge meisjes, die juist van school zijn gekomen en zoo gaarne iets „degelijks“ willen gaan doen en eigenlijk niet goed weten wat, is dit een buitengewone gelegenheid.

Velen voelen zich aange trokken tot den tuinbouw en zien een beetje op tegen de Rijswijksche Tuinbouwschool — maar voelen tevens, dat het zelf-

liefhebben toch niet tot praktische resultaten leidt. Voor dezulken is het Landelijk Internaat een bij uitstek geschikte inrichting, waar zij onder gezellig samenzijn op prettige wijze zich kunnen bekwamen zonder het idee te hebben, „op school“ te zijn.

Menige moeder van vooruitstrevende zelfstandige jongedochters zal in stilte het denkbeeld aanlokkelijk vinden, dat deze nieuwe instelling behalve land- en tuinbouw ook hare aandacht wijdt aan koken en wekken.

„Ajakkas de kookschool!“ roept menig modern meisje, dat een afschrik heeft van potten en pannen. Maar hier is het leerplan zoo smakelijk en gezellig, dat alles wel goed moet gaan en we hopen van harte, dat het moedige plan van mevrouw Boissevain een succes moge blijken en dat menig teer poppetje, behalve een massa praktische kennis een paar blozende wangen en een ferme eetlust mag opdoen in de heerlijke landelijke omgeving.

Wist U dat...

... gekookte inktvischen in Italië als een bijzondere lekkernij gelden?

... in vele gevallen van zenuw- en zielsziekte de woningnood een rol speelt?

... op de vrouwenafdeeling van de psychiatrische kliniek te Weenen in den loop van 2½ jaar van 4703 patiënten 67 gevallen werden behandeld, waar het woningvraagstuk van invloed was op het ontstaan der ziekte?

DE ROODE BURCH

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

35)

„Ik weet van geen kind,” zei Don José.

Nu stond Madame de Maravet langzaam op. Zij leek nog groter geworden, toen zij op Don José toetrad en met duidelijke stem sprak: „Ik beschuldig Don José y Tamagno niet alleen van aansporing tot moord op mijn kind, maar ook van een ellendig verraad tegenover mijn man en mij. Wie was het, die mij eens de bewijzen van den ontrouw van mijn man bracht? Wie heeft mij, zoogenaamd uit vriendschap, overgehaald tot de vlucht uit mijn huis? Wie was het, die met de meest geraffineerde listen, mij in de oogen van mijn man als de schuldige deed voorkomen en mij wegrukte van mijn kinderen? Hij, die ellendeling daar, was het, die er zelfs niet voor terugschrok mij in dien nacht dat mijn kind stierf en ik van uitputting en ellende niet meer denken kon, te dwingen om verder te vluchten omdat hij beweerde dat mijn vervolgers mij op het spoor waren en die toen zelf probeerde mij voor zich te winnen. Toen ben ik ook voor hem gevlucht. Mijn arme, kleine Grazia was naar ik dacht dood, gestorven door mijn schuld, omdat ik het zwakke, kleine kind met mij had meegenomen, toen ik voor mijn man en zijn razende jaloezie vluchtte. Voor mij, die dacht dat mijn man *mij* ontrouw geworden was, beteekende zijn jaloezie een nieuwe vernedering. Alleen de gedachte aan mijn kind, dat ik bij haar vader moest achterlaten, deed mij af en toe onzeker zijn of ik er wel goed aan deed, ieder spoor, ook het kleinste, van mijn bestaan uit te wisschen. Overal bemerkte ik, dat jij, Miguel, mij zocht. En hoe meer je mij zocht, des te meer verborg ik mij, want ik wilde je nooit, nooit meer zien. Ik haatte je en ik was bang voor je. Eerst vluchtte ik naar Duitschland, naar mijn familie — slechts verre verwanten —, maar die wilden mij direct naar je terugbrengen, want men was blij een onvermogen prinses aan een rijken graaf uitgetrouwde te weten. Daar was dus geen hulp of bescherming te vinden. Toen ging ik naar Parijs, en een toeval bracht mij op het idee, mij achter het roode masker te verbergen en mij als danseres — dansen was de eenige kunst die ik verstond — door het leven te slaan. Het is mij gelukt. Geld en roem heb ik geoogst, maar steeds ben ik eenzaam gebleven. In hoeverre ik, in hoeverre jij, Miguel, indertijd ongelijk gehad hebt, ik durf het niet uit te maken. Maar wanneer ik nu echter alles overdenk en naar dien man kijk, die ons leven heeft vernietigd, dan komt de ontzettende zekerheid over mij, dat wij alle twee het slachtoffer geworden zijn van een lagen bedrieger, die, omdathij *zelf* mij begeerde, een verrader tegenover ons geworden is. Maar waarin en hoe ik ook misdaan heb, Miguel, om één ding smee ik je: help mij, ons kind te vinden, onze lieve kleine Grazia. Laat geen middel onbeproefd en wanneer je haar gevonden hebt, laat mij dan stil en onbekend mijn weg door het leven gaan. Ik weet dat ik jou en je huis vanavond, zij het ook ongewild, met smaad heb overladen, en dat Isabella daaronder moet lijden doet mij vooral veel verdriet. Maar toch hoop ik op je edelmoedigheid ten opzichte van een arm, gewond hart van een ongelukkige moeder.”

De Conde greep alle twee de handen van zijn vrouw en drukte ze innig aan zijn lippen.

„Marion,” zei hij teeder, „wat ons scheidde was niet alleen de laagheid van dien schoft daar, die zijn straf niet ontloopen zal, maar ook een gebrek aan wederzijdsch vertrouwen. Een liefde en een huwelijk dat dit mist, staat niet op een hechten grondslag. Wij zijn alle twee schuldig. En alle twee moeten wij ervoor boeten.”

Op hetzelfde oogenblik ontstond er beweging in de kleine groep.

Marion stiet een kreet uit en snelde voorwaarts. Op zijn armen droeg Reedern Allietta de zaal in. Allen drongen nader.

„Een dokter!” riep Rolf met door tranen verstikte stem. „Een dokter. Zij sterft!”

Met gesloten oogen lag Allietta in zijn armen. Uit een kleine wonde in haar borst druppelde het bloed op haar witte boezelaar.

„Zoo vond ik haar in den tuin,” vertelde Rolf. „Zij kon alleen nog maar vertellen dat zij uit het Albaycin gevlucht was, omdat twee mannen haar wilden ontvoeren. Zij is hierheen gevlucht, omdat zij wist dat Madame de Maravet hier was. Een der mannen die haar vervolgd heeft, heeft haar die wond toegebracht.”

Men legde Allietta bij de open deur op een matrás. Marion knielde bij haar neer. Jeanne drukte aanhoudend een doek op de wonde, om het bloed te stelpen. De Conde stond nog als versteend, toen de dokter kwam en snel, terwijl de anderen achteruit gingen, een verband legde. Pano knielde schreiend in een hoek van de zaal. Gisbert had in de algemeene verwarring en omdat hij Malette ondersteunen wilde, die wederom bijna in onmacht viel, een oogenblik Don José los gelaten. Deze maakte direct van de gelegenheid gebruik en verdween. Toen Gisbert het bemerkte, was het reeds te laat. De Conde, wien het niet ontgaan was hoe hij ervan geschrokken was, wenkte hem geruststellend met de hand. Misschien was het nog maar het beste, dat de schuldige zich aan den arm der gerechtigheid had weten te onttrekken. Het vlietende jonge leven hier, kon toch niets en niemand meer tegenhouden. Don José had Pano waarschijnlijk niet vertrouwd en andere helpers genomen om Allietta uit den weg te ruimen. Uitgeput, boos op zichzelf en gebroken, viel



Op zijn armen droeg Reedern Allietta de zaal binnen.

Gisbert op een stoel neer. Waarom was Reedern nog niet weggegaan? Het was nergens voor nodig, dat hij tegenwoordig zou zijn bij hetgeen zich hier nog zou afspelen. Toen zag hij hoe Allietta haar oogen opsloeg en naar Reedern's hand greep. „En hoe haar groote zwarte oogen toen begonnen te schitteren.

„Nu heb je Allietta zeker den hemel binnengedragen,” fluisterde zij tegen hem. „Maar waar ben ik eigenlijk? Is dat de hemel al?”

„Je bent bij je ouders, Allietta, bij je vader en je moeder,” zei de Conde zachtjes, terwijl hij op het kind toetrad en zijn hand met een zegenend gebaar op haar hoofd legde. „En hier is je zuster ook!”

Twijfelend keken de kinderoogen den Conde aan, toen aarde zij met haar kleine handen Marion's gezicht dat nat was van tranen en zachtjes vleide ze: „Niet huilen! Allietta is zoo gelukkig. Het doet heelemaal geen pijn!”

„Mijn lieve, lieve meid!” fluisterde Marion vertwijfeld. „Waarom heb ik je bij me vandaan laten gaan! Als ik je bij me gehouden had, zou dit alles niet gebeurd zijn.”

„Maar ik blijf nu toch altijd bij u,” troostte Allietta haar. „Ik ben toch uw kind, zegt u?”

Er kwam weer een glimlachje op haar gezicht en terwijl zij tegen Isabella knikte, vervolgde ze zachtjes: „Daarom heb jij mijn oogen en ook de oogen van ons moedertje.”

Een oogenblik was het stil. In een bang stilzwijgen wachtten allen af. Allietta lag met gesloten oogen. De dokter voelde bezorgd haar pols. Ontroerd boog de Conde zich over zijn kind. „Zeg mij de waarheid,” fluisterde hij toen tegen den dokter, „moet ik haar voor den tweeden keer verliezen?”

De dokter haalde zijn schouders op. „De long is geraakt,” antwoordde hij zachtjes. „Ik ben bang dat onze kunst hier niets meer vermag.”

Met een onderdrukten snik boog de Conde zich dieper over Allietta heen. Het kind sloeg langzaam haar oogen op. „Is het werkelijk waar?” vroeg zij bedeesd. „Ben ik uw kind, uw klein kind, dat u verloren hadt en waarom u, evenals om die mooie vrouw daar, altijd geweend heeft? Padre, padre, mag ik bij u blijven? Mag ik altijd bij u en bij moeder blijven en bij de mooie Isabella — mijn zuster?”

De Conde kuste zijn kind zachtjes op haar verhit voorhoofd. Marion, die Allietta nu in haar armen hield, verroerde zich niet.

„Pano mag mij nu niet meer slaan, niet waar?” stamelde Allietta als in een droom. „De arme Pano, hij kon niet anders — want ik moest dansen.”

Van uit den hoek der zaal klonk nu een hartverscheurend snikken. De zigeuner kroop op zijn knieën nader. Hij drukte het rokje van het kind tegen zijn lippen, en heete tranen vielen in zijn baard. „Dat heeft Pano niet gewild,” snikte hij. „Je hadt rijk moeten worden en gelukkig. Pano is er de schuld van, Pano is er de schuld van, maar de schurk die ons allemaal bedrogen heeft, zal er voor boeten!” En luid schreiend ijde hij weg.

Allietta lag stil en lachte. „U mag Pano niets doen, padre,” fluisterde zij. „Hij heeft heusch van mij gehouden.”

De Conde knikte, terwijl de tranen langs zijn wangen liepen.

Allietta keek hem troostend aan, en haar hoofdje dichter tegen Marion aandrukkend vroeg zij: „Blijft u altijd bij elkaar, ook als ik niet meer bij u ben?”

„Je mag niet van ons weggaan, lieveling,” riep Marion vertwijfeld uit.

„U moet nu altijd bij padre blijven,” zei het kind bijna gebiedend. „Hoort u het? En u moet altijd goed voor elkaar zijn!”

En de smalle kinderhanden legden de handen van den Conde in die van zijn vrouw. En de handen, waarover het stervende kind de hare hield, durfden elkaar niet loslaten.

Isabella, die aan Clemens' hart had uitgeweend, knielde nu zachtjes neer en verborg haar mooie hoofdje in de grove kleeren van haar kleine zusje. Streelend aarde de hand van Allietta over het hoofd van haar zuster, maar haar oogen zochten nog één keer Rolf, die diep ontroerd op een afstand stond en die met angst zag hoe het voorhoofd van het jonge meisje zich rimpelde. Haar oogen wenkten hem nader te komen. Ontdaan trad hij dichterbij. En Allietta lachte tegen hem, zoo lief en innig, dat hij het nooit kon vergeten en haar hooge kinderstem zei liefkoozend tegen hem: „Hij was altijd zoo goed voor mij, padre. Ik heb altijd zoo veel van hem gehouden.”

De Conde drukte Reedern's hand. Deze boog zich over het bleke kindergezigtje en legde zijn rechterhand op haar voorhoofd. Toen nam hij Gisbert's arm en stil en zwigend verlieten zij het huis.

Allietta's oogen hadden Reedern ernstig gevolgd. Een diepe zucht steeg op uit haar borst. Nog eenmaal zochten haar oogen haar vader en moeder, toen zonken de lange wimpers als schaduwen over haar groote, zwarte oogen. Met een uitdrukking van onuitsprekelijken angst op het gezicht keek Marion haar man aan. Hij wilde haar geruststellend toeknikken, maar hij kon het niet. Haar beide handen omklemden krampachtig, als wilde zij ze nooit meer loslaten, de vingers van de doode.

De maan stond nog hoog boven Granada, en de „Roode Burch” verhief zich als een vlammend gedenkteekeken in den nacht.

De Conde en zijn vrouw hielden de wacht bij het lijk van hun kind. Zonder een woord te spreken knielden zij neer bij het doodsbed waarop Isabella heerlijke bloemen gestrooid had. Eerst toen de morgen boven Granada daagde, stond Marion op. Er was iets hards, iets stars in haar oogen gekomen. Zij ging naar buiten naar het terras, en de Conde volgde haar zwigend. Een oogenblik stonden zij daar sprakeloos, toen zei Don Miguel deemoedig: „Zou onze arme kleine Grazia tevergeefs gesmeekt hebben, Marion? Zou zij tevergeefs voor de zonden van haar ouders gestorven zijn?”

Onzeker keek de mooie vrouw hem aan. „Er is te veel tusschen ons gekomen, Miguel,” sprak ze. „Geef mij rust, slechts een paar dagen, tot wij het kind naar haar laatste rustplaats gebracht hebben. Dan ga ik weer als een zwerver, als iemand die geen huis meer heeft, de wereld in, en jij zal door den tijd de kracht vinden het zware lot dat over je gekomen is, te dragen.”

(Wordt vervolgd)

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

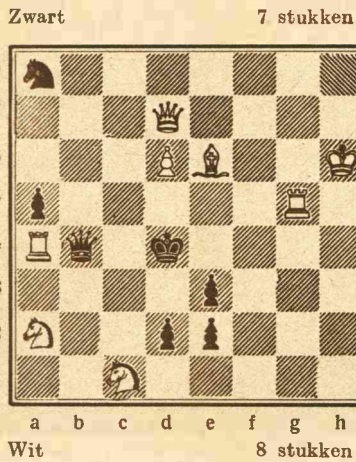
ZONDER PRIJSVERHOOGING

BIJZONDERE ONTWERPEN VAN
ONZE BINNENHUIS ARCHITECTEN

H. WOUDA
PAUL BROMBERG

Schaken.

PROBLEEM No. 27 (tweezet).
Negende Wedstrijdprobleem.
Auteur: F. SACKMANN, Kaiserslautern.
1e prijs, Deutsche Schaakbond 1924.

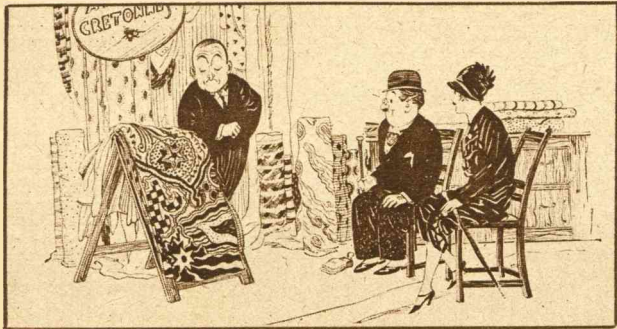


Oplossing probleem
no. 25 (tweezet):
1. Tc5—c4.

J. G. F. te D. (hoe komt het toch, dat wij den laatsten tijd niets meer van U hooren of zien?). A. M. te U. (Men behoeft heusch geen „kruk” te zijn om een blunder te kunnen maken. Zelfs in het meestertournooi te Baden-Baden werden ze gemaakt, en vaneen onvervalschte soort, zie b.v. de partij Grünfeld-Torn en Samisch-Grünfeld).

Correspondentie-
adres: J. Verstoep Jzn.,
Fr. Hendr. str. 37, Delft.

Van de firma G. B. van Goor Zonen te Gouda ontvingen wij een exemplaar van: *Schaakmeesters*, een serie biografieën en partijen van groote meesters, samengesteld door G. W. Kloosterboer. — Het is een zeer mooi en nuttig werkje, dat wij gaarne onzen schakers aanbevelen. Ze kunnen er heel wat uit leeren!



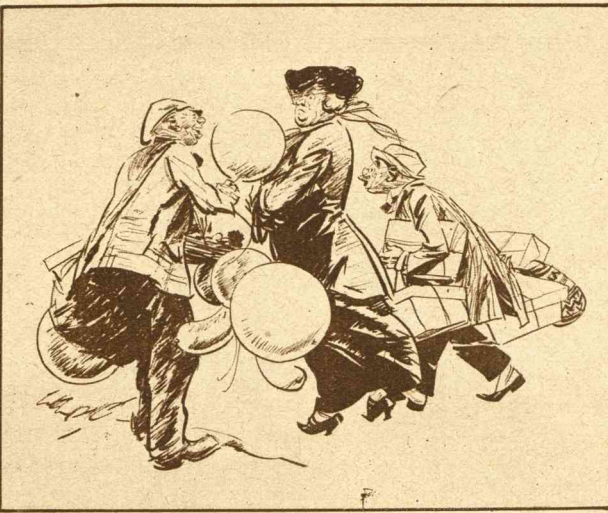
De bediende: „Hier heeft u ook een mooi cretonne — wat zegt u daarvan?”
De klant: Het zou niet mooi zijn er iets van te zeggen, want het kan zich niet verdedigen!”



„Noemde je haar werkelijk een leugenaarster?”
„Natuurlijk niet. Ik zei alleen dat ze de waarheid op zoo'n manier vertelde, dat ze onherkenbaar was.”



Hij: „Een woordje, een enkel woordje maar, en je maakt mij den gelukkigsten man der wereld!”
Zij: „Idioot.”



Bijziende ballonkoopman: „Nou, Moeder, mot uwes geen ballon voor uw zoontje?”

Dammen.

No. 51.

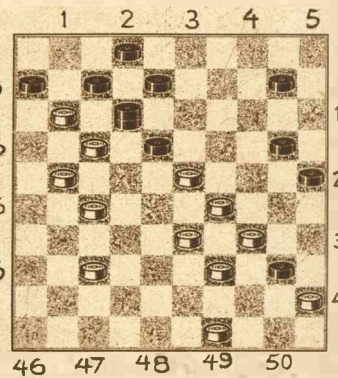
Eene bloemlezing uit
het internationale
damleven.

G. J. A. VAN DAM,
Apeldoorn.

Nevenstaand zeer moeilijk probleem is van den probleemkenner G. J. A. van Dam. Het belichaamt een geestig en origineel motief, dat eene studie overwaard is. Daarenboven is de afwikkeling, door middel van een fraaie variant, buitengewoon ingewikkeld en maakt zij een verrassenden indruk. Wit speelt namelijk als volgt:

Wit: 23—19!!; 19—13!!!; 17×8; 29—23!; 39—33 (motief!).

Zwart: 7×16; 8×19(A); 2×13; 18×38 B; 40×29 of 38×29, en wit nu heel vernuftig tot slot 33×4 of 34×5 en wint! (Variant A.) Slaat zwart in plaats van 8×19, 18×9, dan wint wit mooi door achtereenvolgens te spelen: 27—22, 29—24!, 34×5 en 45×23!! (Variant B.) Anders slaan verliest onmiddellijk! Geo.



VOOR DE JEUGD

DE DOLLE MOLENAAR.

IV.

Eindelijk was Simon tot onderaan de trap gekomen en bevond zich voor een deur, die met dikke bouten gesloten was. Hij klopte en riep, maar de deur bleef toe. Hij zou zeker angstig geworden zijn, als hij zijn wonderlampje niet bij zich had gehad en in de duisternis had moeten zoeken.

Daar dacht hij opeens aan de beide andere eieren, die hij nog in den zak had. Hij haalde ze te voorschijn, hield ze aan zijn oor en luisterde; uit het eene klonk heel duidelijk:

Is de deur gesloten
Ik help u onverdroten.

Nu brak Simon ook dit ei kapot en hield een sleuteltje in de hand, dat echter veel te klein was voor het groote zware slot. Reeds wilde hij het mismooide op den grond gooien, toen hij voelde, dat het kleine blinkende voorwerp in zijn hand groeide. Thans stak hij het in het sleutelgat en ziet, zonder de minste moeite ging de deur open.

Een groot gewelf doemde voor zijn oogen op. Water druppelde van de wanden en zoldering naar beneden en viel met helderen klank op den bodem. Dat gaf een samenspel van allerlei klanken. De schitterende stralen van de kleine lamp weerkaatsen in die talloze neervallende druppels, zoodat het scheen of duizenden kleine, bontgekleurde lichtkogeltjes naar beneden zweefden en zich in een zilveren waterbekken oplosten.

Simon stapte de grot in, liep door gangen en gewelven en kwam eindelijk in een gang zoo nauw, dat hij hierin op handen en voeten kruipen moest en hij geloofde, dat hij eindelijk aan het doel van zijn tocht gekomen was.

Doch hoe verbaasd was hij, toen hij aan het einde der nauwe gang gekomen opeens voor een meer stond, dat zich tot onafzienbare verten uitstrekte en waarin de rotsmassa's zoo steil afdaalden, dat het niet mogelijk was het water langs te loopen.

Wat nu? dacht onze Simon en haalde in zijn verlegenheid zijn laatste ei voor den dag. En waarlijk ook in dit ei scheen

iets verborgen te zijn, ten minste hij hoorde binnenin een fijn stemmetje fluisteren:

Verbreek de schaal!
Is die verdwenen,
Ik draag ditmaal
U hiervan henen!

Simon brak de schaal stuk en vond een klein schuitje, niet



Hij voelde, dat het kleine blinkende voorwerp in zijn hand groeide.

grooter dan een notedop. Doch zoodra hij het in het water legde, werd het in een oogenblik een flinke roeiboot, die licht op het water danste.

Simon nam plaats in de boot, die terstond over het heldere water van het meer weggleed. Tot op den bodem kon Simon in het water zien; hij zag allerlei soorten waterplanten, waar groote en kleine visschen doorheen zwommen. De bodem lag vol kiezel dat als paarden en edelsteenen in het water schitterde.

Hoe lang de vaart duurde, wist Simon niet. Te midden van deze heilige stilte was het hem of hij zich in een groote,

domkerk bevond. En voordat hij het bemerkte, stootte zijn boot tegen den anderen oever van het meer.

(Slot volgt).

EEN DANKBAAR MENSCH.

De groote „Zonnekoning”, Lodewijk XIV, kon op zijn beurt ook wel weer eens heel minzaam en aardig zijn.

Zoo had hij op een goeden dag eens een onderhoud met maarschalk de Catinat over allerlei zaken betreffende het leger en de verdedigingsmiddelen des Rijks, toen de groote Koning ineens zei:

„Nu, genoeg, mijnheer de Catinat, we hebben nu aldoor over mijn zaken gesproken, nu zullen we het ook eens over de uwe hebben: is er iets van uw verlangen?”

„Sire”, antwoordde de Maarschalk met innemende erkentelijkheid, „dank zij Uwe Majesteits groote goedheid, zou ik geen enkel verlangen kunnen opnoemen.”

„Waarlijk niet, de Catinat?”

„Neen, niets, Sire.”

„Nu, dan ben je wel een zeldzaam dankbaar mensch! En zeker zal je wel de eerste zijn, die mij een dergelijk antwoord gegeven heeft. Haast zou ik nu zeggen, naar het voorbeeld van Alexander den Grooten: als ik Lodewijk XIV niet was, zou ik de Catinat wenschen te zijn!”

DE KAT EN DE KOE.

OF

IEDER VOGELTJE ZINGT, ZOALS
'T GEBEKT IS.

Op 'n zonnigen dag in 't midden van Mei, Op 'n groene met bloemen bespikkelde wei, Zag een kat voor 't eerst eene koe.

„Wat ben jij,” zei de poes „een potsierlijk dier?”

„En wat praat je op 'n brommige rare manier!”

„Zeg ik „miauw”, dan zeg jij maar „boe!”

Maar de koe keek het katje verachtelijk aan En bromde: „Waar komt me die peuter vandaan?”

„k Zag nimmer zoo'n nesthaak als jou!”

„Ik ben grooter en ouder en wijzer dan jij

„Beschaafd in mijn uitspraak, welsprekend erbij!

„'t Is dus „boe”, hoor, al zeg jij „miauw!”

OOM TOM.